

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

21. ŘÍJNA 2012

Z obsahu:

Liturgie - oslava Boha
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
3. října 2012
- strana 2 -

Alexander Schmorell:
strážce ducha
Erich Maria Fink
- strana 4 -

Svatá Hedvika Slezská
- strana 6 -

Poselství Panny Marie
v Grubu skrze Myrthu
z 11. září 2012
- strana 8 -

Co bylo zamlčeno
Antonio Socci
- strana 8 -

Poselství svatého Atanáše
- strana 9 -

Jak vznikla ve středověku
moderní věda
P. Matthias Gaudron
- strana 10 -

Pohled do hlubin duše
Benedikty
Bianchi Porro (5)
Divo Barsotti
- strana 11 -

Sv. Hedvika Slezská (více o světici na str. 6-7)

Editorial

Svatá Hedvika patří mezi ty naše svaté patrony, kteří z naší země ani nepocházejí, ani na dnešním jejím území nikdy nežili a nepůsobili. Pro světici původem z Bavorska se však Slezsko stalo novou vlastí, se kterou byla od svých 12 let nerozlučně spojena. K pestrým dějinám tohoto území patří skutečnost, že střídavě patřilo a opět nepatřilo k naší zemi. První spolehlivá zpráva pochází z 9. století, kdy bylo toto území pod silným vlivem Velkomoravské říše. O Slezsku je zmínka také v zakládající listině pražského biskupství z roku 1086, kdy tvořilo jeho severní sousedství. Slezská metropole Vratislav má své jméno od svého zakladatele, českého přemyslovského knížete Vratislava I. (915–921), když Slezsko patřilo k českému státu. Podruhé patřilo Slezsko k českému státu za panování krále Břetislava I. (1039–1050). Roku 1138 se stalo úředním knížectvím polského rodu Piastovců jako jedna z provincií polského státu. Ke Koruně české patřilo opět za Lucemburků. V dalším období se zde střetával v různých obměnách český, polský a německý prvek. Po složitém historickém vývoji bylo Slezsko rozděleno na část pruskou (Dolní Slezsko) a rakouskou (Horní Slezsko), která si zachovala silné vazby k České koruně.

Po první světové válce připadla jižní část část Horního Slezska k Československé republice. Panovaly zde složité poměry po stránce národnostní i církevní. Až do roku 1947 spadalo např. toto území pod správu vratislavské arcidiecéze. Pak byla ze dvou českých vikariátů zřízena Apoštolská administratura českotěšínská, která pak byla v roce 1978 připojena k olomoucké arcidiecézi. Tento stav trval do 30. května 1996, kdy zde Jan Pavel II. zřídil novou diecézi ostravsko-opavskou. Její hlavní patronkou se pak stala slezská svätice svatá Hedvika. Tato její nová „funkce“ jistě pro ni není jen něco

formálního, ale znamená pro ni bohatou příležitost pokračovat nadále ve své mimořádné dobročinnosti a službě všem, tak příznačné pro celý její pozemský život.

Stojí za to se ním dobře seznámit, abychom pochopili, jak velkým darem a zvláštním pozhánáním je pro nás nezasloužená skutečnost, že máme dnes mezi svými patrony také svatou Hedviku. Je to svätice, která nejenže procházela s obdivuhodnou statečností svým životem celým naplněným hořkostmi, bolestmi a kříži, ale sama si k nim ještě přiložila dobrovolně neobvyklou míru přísného pokání a askeze, jaká se může někomu z pohledu současnosti jevit takřka neskutečná. Její příklad nás jistě nevybízí k tomu, abychom napodobovali její konkrétní praxi sebezáporu a pokání. Nad tou kroutili někdy hlavou i její duchovní vůdcové, ale ona jim dokázala moudře zdůvodnit svá neobvyklá umrtvování i svou vytrvalost, a to neobvyklou životní situací, ve které se nacházela nejen ona, ale i celý její rod. Chápala své skutky kajícími jako svou zcela osobní a jedinečnou cestu pokání za sebe i své příbuzné. Kéž nás naučí tolik potřebné sebekázně a zdrženlivosti!

Nicméně i ve zvláštním, až neuvěřitelném životě a v nezvyklém postavení této svätice mohou i v současnosti lidé nejrůznějšího stavu a povolání najít vzor k následování. Za vši její nesmlouvavou přísností vůči sobě stálo především její neobložené rozhodnutí co nejdůsledněji a nejvěrněji plnit povinnosti svého stavu. Těžko se umíme vžít do situace dvanáctileté manželky a matky a ptáme se, odkud vzala všechnu potřebnou sílu vůle i světlo správného poznání, aby obstála v tomto nelehkém postavení. I za těchto neobvyklých okolností však dokázala jako předčasně povoláná plnit bezvýhradně Boží vůli a spolupracovat přítom s milostí, které se jí

Dokončení na str. 5

Liturgie – oslava Boha

Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 3. října 2012

Drazi bratři a sestry, v minulé katechezi jsem začal hovořit o jednom privilegovaném zdroji křesťanské modlitby, o posvátné liturgii, která – jak říká *Katechismus katolické církve* – je „účastí na Kristově modlitbě, jíž se obrací k Otci v Duchu Svatém. Každá křesťanská modlitba nachází v liturgii svůj zdroj a svůj cíl.“ (1073) Dnes bych chtěl, abychom si položili otázku: vyhrazuji ve svém životě dostatečný prostor pro modlitbu, a především, jaké místo má v mém vztahu k Bohu liturgická modlitba, jmenovitě mše svätá jako účast na společné modlitbě Kristova Těla, tj. církve?

V odpovědi na tuto otázku si musíme především připomenout, že modlitba je živý vztah Božích dětí k jejich nekonečně dobrému Otci, k Synu Ježíši Kristu a Duchu Svatému. (tamt. 2565) Tedy život modlitby spočívá v trvalém a vědomém přebývání v Boží přítomnosti, v živém vztahu s Bohem, jako se prožívají obvyklé vztahy našeho života s nejdražšími příbuznými, se skutečnými přáteli; navíc vztah k Pánu osvĕcuje všechny naše ostatní vztahy. Toto společenství života s trojjediným Bohem je možné proto, že jsme skrze křest byli ponořeni v Krista a srostli jsme s Ním vjedno (srov. Řím 6,3–5).

Opravdu jen v Kristu můžeme vést rozhovor s Bohem jako děti, jinak to není možné, ale ve společenství se Synem můžeme také říct jako On: „Abba.“ Ve společenství s Kristem můžeme poznávat Boha jako pravého Otce (srov. Mt 11,27). Proto křesťanská modlitba spočívá v tom, že vytrvale patříme stále novým způsobem na Krista, hovoříme s Ním, setrváváme v ml-

čení, nasloucháme Mu, spolu s Ním jednáme a trpíme. Křesťan odhaluje svou pravou identitu v Kristu *prvorozeném ze všeho tvorstva*, v Nĕm existují všechny věci (srov. Kol 1,15n). V tom, jak se s Ním ztotožňují, a v přebývání s Ním objevují svou osobní identitu, onu identitu pravého dítěte, které patří na Boha jako na Otce plného lásky.

Ale nezapomínejme: Krista objevujeme, poznáváme jako živou Osobu v církvi. Ona je „jeho tělo“. Tato tělesnost může být chápána počínajíc biblickými slovy o muži a ženě: ti dva budou jedno tělo (srov. Gn 2,24; Ef 5,30n; 1 Kor 6,16n). Nezrušitelné pouto mezi Kristem a církví skrze sílu sjednocující lásky neruší „ty“ ani „já“, i když je povznášá k jejich hluboké jednotě. Nalézt vlastní identitu s Kristem znamená dosáhnout spojení s Ním, které mě neanuluje, nýbrž mě pozvedá k vysoké důstojnosti, důstojnosti Božího syna v Kristu: „Příběh lásky mezi Bohem a člověkem spočívá právě ve skutečnosti, že toto spojení vůle roste se spojením myšlení a citu, takže naše vůle a vůle Boží stále více splývají.“ (*Deus caritas est* 17) Modlit se znamená pozvedat se k Boží výši skrze nezbytnou postupnou transformaci našeho bytí.

Tak si účastí na liturgii osvojujeme jazyk matky církve, učíme se mluvit s ní a skrze ni. Přirozeně, jak jsem již řekl, děje se to postupně krok za krokem. Musím se progresivně ponořit do slov církve svou modlitbou, svým životem, svým utrpením, svou radostí, svým myšlením. Je to cesta, která nás přetváří.

Myslím tedy, že tyto úvahy nám dovolují odpovědět na otázku, kterou jsme si položili

Dokončení na str. 12

Otevří 10. kapitolu Markova evangelia a připoj se k Ježíšově družině. Všimni si napjaté atmosféry, která tu panuje. Učedníci jsou zaraženi z Pánova neobvyklého chování. Jakoby ho neviditelná síla táhla vzhůru do Jeruzaléma, tak spěchá napřed, že apoštoly nechává za sebou. Jejich bázeň mu však nezůstává skryta, a proto si je bere stranou, aby jim podal vysvětlení svého spěchu: *Jdeme do Jeruzaléma*

a Syn člověka bude vydán..., odsoudí ho k smrti, ... budou se mu posmívat, plivat na něj, zbičují ho a zabijí, ale po třech dnech vstane.⁽¹⁾

Pán předpovídá potřetí a nejpodrobněji své nadcházející utrpení, ale ani tentokrát nenachází u svých nejbližších porozumění. Jako by jeho slova ani nevnímali. Sebeláska dokáže být tak neodbytná, že ji nezaplašá ani Ježíšova bezprostřední přítomnost. I v Pánově společnosti můžeš zůstat tak zahleděn sám do sebe, že zapomeníš vnímat svého Pána a naslouchat tomu, co k tobě mluví. Jan a Jakub ho neposlouchají, protože s nedočkavostí čekají, až domluví, aby mohli přednést svou zvláštní žádost. *Chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě žádáme.* Máme teď svůj plán, své představy. Potřebujeme, abys nám přednostně zajistil přede všemi ostatními privilegiované postavení.

Nevíte, oč žádáte. Toužíte po tom, co vám vnukla vaše samolibost. Nejde vám o moji blízkost, ale o osobní pozici a o slávu. Myslet na sebe není cesta, jak se přiblížit k Pánu. Jemu je nejbližší nikoliv ten, kdo se tlačí na nejčestnější místo, ale ten, kdo je mu nejpodobnější, kdo jako On zapomíná na sebe, aby nezištně sloužil druhým.

Ostatní apoštolové jsou jednáním svých druhů pobouřeni. Ale proč? Cítí se zaskočení a poškozování. Hněvají se na ně, že je předběhli nekolegiálně v tom, o čem sami ve skrytu duše přemýšlejí. Ti dva bratři neberou ohled na ostatní, ale chtějí si zajistit výhody a přednosti jen sami pro sebe.

Oceň Pánovu shovívavost a trpělivost. Nikomu z nich nevyčítá jeho ješitnost a slavomam. Opravdu nevědí, oč žádají. Cesta k pravé slávě nevede paradoxně směrem vzhůru a tím spíše ne na úkor druhých. Ježíšova cesta ke slávě, jak o ní právě před chvílí zcela jasně a nepokrytě mluvil, směřuje dolů, do propasti utrpení, ponížení a smrti podstoupené ve službě lásky těm, kteří potřebují osvobození. Ježíš se proslaví tím, že bude obtížen vinami všech lidí a dá za ně svůj život jako výkupné.

Začni svou cestu ke své slávě především tím, že uznáš pokorně své vlastní viny. Zatím ses spí-

še ospravedlňoval sám před sebou i druhými. Cítíš se dotčen i oprávněnou výtkou, což teprve nespravedlivou. Přestaň přemýšlet, kde ti bylo ukřivděno, kde postrádáš zasloužené uznání a očekávanou pozici, a zaměř svou pozornost ji-

ným směrem: nauč se dívat se kolem sebe pohledem, který vyhledává, komu bys mohl posloužit. Po vzoru svého Pána proměň svůj život v ustavičnou službu.

Každému, i tomu nejvšednějšimu úkonu své každo-

denní práce můžeš dát nový, nanejvýš vznešený a posvěcený smysl: proměň jej na skutek služby druhým. I když to budou zdánlivě jen maličkosti, jejich velikost spočívá v trpělivé vytrvalosti. To je to nejčestnější místo po Ježíšově boku, které je pro tebe vždy připraveno a ze kterého tě nikdo nevytlačí.

Ti, kdo svou slávu postavili na tom, že *panují nad druhými a utlačují je*, si žárlivě střeží svůj monopol a své postavení, aby je nikdo nepředstihl a nikdo nezastínil. Tvůj Pán dělá zcela opačnou politiku: neskrývá své tajemství, každému ukazuje a dává k dispozici svůj *křest* a svůj *kalich*. Jestliže pociťuješ touhu vyznamenat se, udělej to jako On: proslav se svou pokorou a poslušností a radostnou obětavostí, o kterou nemusíš svádět boj s žádnou konkurencí, nýbrž jen sám se sebou a svým sobectvím.

Poklekní před Pánem a děkuj mu z celého srdce, že ti nabízí nejen svůj příklad, ale i možnost následovat ho po jeho cestě ke slávě. Děkuj *Hospodinovu Služebníku*, že se stává i tvým Služebníkem, a ujisti ho o své ochotě naučit se jeho služebnosti. On dokáže ocenit tuto ochotu, protože ví ze své vlastní zkušenosti, že to pro tebe nebude vždy lehké. Ale neboj se, *jeho oko bdí nad těmi, kdo doufají v jeho milost*⁽²⁾.

Za planou radost, kterou mají mocní z toho, že panují nad druhými, musí platit stálým strachem o vlastní postavení. Možná, že ti nebude vždy po chuti, že máš posluhovat těm druhým, ale poznáš, že už zde na zemi ti bude odměnou pocit netušené svobody a navíc umocněná hluboká radost z té radosti, jakou tvá služba potěšila ty, kteří ji dosud marně hledali, tím spíše, když se postaráš, aby tě o tvou pokornou a samozřejmou službu nemuseli prosit a necítili se poníženi tím, že ti mají projevovat vděčnost.

Můj Ježíši, vyznávám, že *tvoje slovo je správné, spolehlivé je celé tvoje dílo*. Půjdu za tebou, protože vím, že *máš soucit s mými slabostmi a že u tebe najdu milost, kdykoliv ji potřebuji*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mk 10,33n; ⁽²⁾ resp. žalm 33

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 53,10-11

Hospodinu se zalíbilo zdrtit svého Služebníka utrpením; jestliže dá na usmíření svůj život, uzří potomstvo, které bude žít dlouho, skrze něho se zdaří Hospodinův plán. Pro útrapy své duše uvidí světlo, nasytí se svým poznáním. Můj spravedlivý Služebník ospravedlní mnohé, neboť sám ponese jejich viny.

2. čtení – Žid 4,14-16

Bratři! Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držíme svého vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci.

Evangelium – Mk 10,35-45

K Ježíšovi přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: „Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil, oč tě požádáme.“ Odpověděl jim: „Co chcete, abych pro vás udělal?“ Řekli mu: „Dej, ať v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit v křest, ve který já budu ponořen?“ Oni mu odpověděli: „Můžeme!“ Ježíš jim řekl: „Kalich, který já piji, pít budete, a v křest, ve který já budu ponořen, ponořeni budete. Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc, nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno.“ Když to slyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a Jana. Ježíš si je zavolal a řekl jim: „Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vašim služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“

Alexander Schmorell je jako bojovník odporu proti nacismu a člen skupiny Bílá růže známý na celém světě. Málokdo však ví, že byl krátce po svém narození pokřtěn v pravoslavné církvi a zůstal své víře věrný až do své smrti. Mimoto se zcela ignoruje, že jeho celoživotní svědectví vyrostlo především z jeho víry. Odvážnému povstání proti Hitlerovu režimu je možno porozumět jen díky jeho náboženskému přesvědčení. Bez této duchovní síly by nebylo letáků ani *Bílé růže*. To byl rozhodující zdroj, který inspiroval Alexandra i jeho přátele. Na to poukázalo 5. února 2012 jeho svatořečení, které připomnělo náboženské pozadí jeho odporu i *Bílé růže*.

Zakořeněn v pravoslaví

Alexander Schmorell už jako dvouletý ztratil svou matku a jako čtyřletý uložil nesmazatelně do vlastní duše své dojmy z ruské země a její kultury jakožto své vlasti. Již jako mladý člověk hledal svou identitu a našel ji ve spiritualitě pravoslavné církve, která mu zprostředkovala základní postoj pro jeho budoucí poslání. Měl záměr po hrůzách druhé světové války vrátit se do Ruska, k němuž vždy pociťoval lásku. Oporou tohoto citu se stala prostá ruská žena, chůva Feodosija Lapšinová, která byla po ztrátě matky jeho pěstounkou v dětství a mládí.

Narodil se 16. září 1917 v Orenburgu na evropsko-asijské hranici u řeky Uralu, která dala jméno celému horskému pásmu. Jeho otec Hugo Schmorell byl lékařem a pocházel z německé rodiny, která se v půli 19. století vystěhovala z Východního Pruska do Ruska za obchodem s kožešinami. Alexandrova ruská matka se jmenovala Natalija Petrovna Věděnskaja a byla dcerou pravoslavného kněze. Zemřela na podzim roku 1918 na epidemii tyfu. Hugo se podruhé oženil s Alžbětou Hofmanovou, dcerou majitele pivovaru

německého původu. Kvůli občanské válce se Hugo v roce 1921 vystěhoval do Německa a působil jako lékař v Mnichově. Chůva se rozhodla provázet rodinu do zahraničí. Jejím prostřednictvím se Alexander seznámil s ruskými pohádkami a písněmi. Protože neznala německy, vyrůstal se svým mladším bratrem ve dvojjazyčném prostředí. Jeho mateřštinou byla vlastně ruština, řeč jeho dětských písní a modliteb. V Mnichově vstoupil do styku se zahraniční ruskou pravoslavnou církví a navštěvoval soukromou náboženskou výuku.

Později absolvoval Alexander v Mnichově reálné gymnázium. Po maturitě byl zařazen do říšské pracovní služby a od roku 1937, kdy musel narukovat, vykonával vojenskou službu na území Rakouska, Československa, Francie a Ruska. Současně začal studium medicíny v Hamburku a pak v Mnichově. Zde se formoval jeho odpor k nacismu, který vedl 24. února 1943 k jeho zatčení a 13. července 1943 k popravě gilotinou ve vězení v Mnichově-Stadelheimu. Z výslechů i dopisů, které psal domů, vyplývá

Alexander Schmorell jako voják wehrmachtu

Alexander Schmorell: strážce ducha

Kdo čte šest letáků skupiny odporu „Bílá růže“, je otřesen. Současně ho však naplňují tyto nesrovnatelné dokumenty nadějí. Ukazují totiž, že lidského ducha nelze nikdy zcela potlačit. Dokáže hájit pravé lidské hodnoty navzdory lidské moci a všem hrozbám. Přesto si klade me otázku, odkud vzali tyto studenti během Třetí říše onu sílu, aby formulovali tyto myšlenky a riskovali kvůli nim svůj život. Ústřední roli v tom sehrál německý Rus Alexander Schmorell. V únoru tohoto roku byl v ruské pravoslavné církvi prohlášen za svatého.

Alexander Schmorell r. 1940

jednoznačně, že základem jeho jednání a postojů byla pravoslavná víra. Až do smrti ho provázel pravoslavný kněz. Byl jím pozdější arcibiskup Alexander v diecézi Berlín a Německo.

„Je nejvyšší čas vymýtít hnědou hordu!“

Již v roce 1935 poznal Alexander na gymnáziu Christoph Probst, na podzim roku 1940 v Mnichově Hanse Scholla a v letním semestru 1942 Williho Grafa. Od počátku roku 1941 zval Hanse Scholla do svého domova v Mnichově. Shromáždňoval kolem sebe mladé lidi

stejněho smýšlení a četl a diskutoval s nimi o teologických, filosofických a literárních dílech. Od května do června 1942 sestavil s Hansem Schollem čtyři letáky. V prosinci 1942 hledal kontakt s prof. dr. Kurtem Huberem. Společně poté sestavili v lednu 1943 pátý leták „Provolání ke všem Němcům!“, který pak Alexander šířil v rakouských městech. Spolu s Hansem Schollem a Willim Grafem psali na domovní stěny v Mnichově hesla jako „Pryč s Hitlerem!“ „Svobodu!“.

Od Schmorella pochází tento úryvek z druhého letáku, který odhaluje poprvé veřejně fakt vraždění Židů:

„Nechceme v tomto letáku psát o židovské otázce, nesestavujeme obranné projevy, chceme jen upozornit na skutečnost, že po zaboru Polska bylo v této zemi brutálně zavražděno tři sta tisíc Židů. Zde vidíme strašné zločiny proti lidské důstojnosti, jakým se nevyrovnají žádné jiné v lidských dějinách. I Židé jsou přece lidé – je možno se stavět k židovské otázce tak či onak – tyto zločiny byly spáchány na lidech. Někdo snad řekne, že Židé si takový osud zasloužili. Takové tvrzení by bylo hroznou neohrůzností; ale jak se pak postavit ke skutečnosti, že byla zničena všechna polská šlechtická mládež (dej Bůh, aby tomu tak nebylo!). Ptáte se, jak se to mohlo stát? Všichni mladí šlechtici ve věku mezi 15 a 20 lety byli poslání do koncentračních táborů v Německu na nucené práce, všechny dívky stejného věku byly zavlčeny do Norska do bordelů SS. Proč vám to všechno sdělujeme, vždyť sami víte ne-

jen o těchto, ale i o jiných, stejně těžkých zločinech tohoto strašného podniku? Dotykáme se zde otázky, která nás všechny musí vést k vážnému zamyšlení. Proč je německý národ k těmto tak ohavným a lidsky nedůstojným zločincům tak apatický? Nikdo se touto myšlenkou nezabývá. Skutečnost je přijímána jako taková a odložena ad acta. A německý národ opět spí svým tupým, slabomyslným spánkem a poskytuje těmto fašistickým zločincům odvahu a příležitost pokračovat dále v tomto počínání. Má to být znamení, že Němci ustrnuli ve svém primitivním lidském citění, že se v nich před tváří takových zločinů nerozezvucí ostře žádná struna, že jsou ponořeni do smrtelného spánku, ze kterého není nikdy probuzení? Zdá se, že je to tak stanoveno, pokud se Němec konečně z této hlouposti neprobere, pokud neprotestuje, kde jen může, proti zločinům, pokud nemá soucit se statisíci obětí. A musí najít nejen soucit, musí najít mnohem více: vědomí spoluviny. Protože skrze jeho apatické chování získávají tito zatemnění lidé teprve možnost takto jednat, on snáší tuto »vládu«, která na sebe naložila tak nekonečnou vinu, ano, on sám je vinen, že něco takového vůbec mohlo vzniknout! Každý se chce od takové spoluviny nějak osvobodit, udělá to a zase spí s klidným nejlepším svědomím. Ale nikdo se nemůže osvobodit, každý je vinen, vinen, vinen! Ale ještě není pozdě odstranit z vedení tohoto světa tak hrozné stvůry a nezatěžovat se dále spoluvinou. Nyní, kdy se nám v posledních letech zcela otevřely oči, když víme, s kým máme tu čest, je nejvyšší čas tyto hnědé hordy vymýtit. Až do vypuknutí války byla většina německého národa zaslepena, nacisté se neprojevovali ve své pravé podobě, ale nyní, když jsme je poznali, je jedinou a nejvyšší povinností každého Němce tyto bestie vyhladit!“

od Boha dostávalo. Na tento dar zvláštní milosti, kterou můžeme získat pro svůj stav, dnes převážně zcela zapomínáme a není divu, že si pak s těžkostmi života, často zbytečně úspěchaného a ustaraného, nevíme rady. Jako k přímluvkyni a vzoru by se k svatě Hedvice měli utíkat například všichni manželé, zvláště když si začínají uvědomovat, že se jim z jejich manželství stále více vytrácí opravdová a věrná láska.

Ve středověkých panovnických rodech se více než kdekoliv jinde setkáváme s oním problémem mocenských zájmů a konfliktů, o kterém hovoří dnešní evangelium. Jeho praktické důsledky se bolestně, až tragicky projevily v činech i osudech jednotlivých členů její bohatě rozvětvené rodiny. Hedvika mezi nimi naopak o to více vyniká tím, že vstoupila bezvýhradně do šlépějí svého Pána, aby dala zřetelně najevo, že „nepřišla, aby si dala sloužit, ale aby sloužila a obětovala svůj život za všechny“. Tak se dokázala vyrovnat s proměnami svého ži-

vota nejdříve jako příkladně milující a obětavá manželka a matka, pak zachovávala dobrovolný a důsledný stav kázně a zdrženlivosti, až dokončila nakonec svůj věk jako obětavá a hluboce zbožná vdova. Ať v tom či onom postavení, usilovala vždy o to, aby byla služebnicí všech.

Dala nám také zvláštní lekci o tom, že žena se nemusí cítit v církvi nijak zkrácena a odsunuta stranou. V závěru života se mohla připojit k cisterciáckým mniškám ve svém klášteře. Necítila se však hodna vstoupit mezi tyto Bohu zasvěcené osoby, ačkoliv sama žila přísněji než ony a vlastně svým životním způsobem byla Bohu zasvěcena více než leckterá řeholnice. Dala však přednost tomu, že jim pokorně sloužila a prokazovala jim opravdovou a hlubokou úctu.

Je zde ještě další pro nás zajímavý rys této mimořádné světice, a to je její vztah k majetku. Nic z něho nevyužívala jen ke svému prospěchu a pro své osobní ambice. Viděla ve svém jmění prostředky, které jí byly svěřeny, aby je štedře a hojně vy-

Člověk je svobodný, ale bez Boha je proti zlu bezbranný

Současně si byl Alexander Schmorell vědom, že v případě nacismu se jedná o tajemství zla. Ve čtvrtém letáku píše:

„Každé slovo, které vyjde z Hitlerových úst, je lež. Když mluví o míru, má na mysli válku, když rouhavě jmenuje jméno Nejvyššího, má tím na mysli moc zla, padlého anděla, satana. Jeho ústa jsou páchnoucí stoka pekla a jeho moc je v podstatě zvrhlost. Boj proti teroru národního socialismu je třeba vést racionálními prostředky, ale kdo dnes ještě může pochybovat o démonické moci, která stojí na metafyzickém pozadí této války? Za vším konkrétním, za smysly vnímatelným, za všemi věcnými a logickými úvahami stojí iracionální skutečnost: je

to boj proti démonovi, proti poslu Antikrista. Všude a za všech dob číhali démoni na hodinu, kdy člověk bude slabý, kdy opustí jednostranně své postavení založené od Boha na svobodě, kdy se poddá tlaku Zlého, kdy se uvolní od moci vyššího řádu a dobrovolně udělá první krok a hnán k druhému, třetímu, se stále dále divoce rostoucí rychlostí. Ale vždy, za všech dob v nejvyšší nouzi povstali lidé, proroci, světci, kteří hájili svobodu, kteří poukazovali na jediného Boha a s jeho pomocí vyzývali lid k obrácení. Člověk je jistě svobodný, ale bez pravého Boha je bezbranný proti zlu, je jako loď bez kormidla vydaná na pospas bouři, jako kojenec bez matky, jako mrak, který se rozplývá.

Může ještě být, ptám se tě, který jsi křesťanem, může ještě být v tomto zápase o zachování

užila k prospěchu církve a velké množství potřebných ve svém okolí, kterými se dokonce obklopovala. Kolik dobra přinesl církvi a společnosti rozsáhlý cisterciácký klášter, který s manželem založila a který představoval neocenitelný duchovní i materiální přínos pro široké okolí i celou zemi! Nenapovídá tento její příklad, jak se vyvarovat ekonomických krizí, které jsou důsledkem sobecky hromaděných a nespravedlivě rozdělených prostředků? A tak bychom mohli v úvahách nad jejím odkazem pokračovat.

Řada lidí snad ani neví, co znamená černá orlice ve třetím poli velkého státního znaku. Je to znak Slezska, které zaujímá v pojetí mnoha občanů spíše postavení Popelky. Všimněme si však, že právě tato slezská orlice si podržela své hrudi jediný kříž v tomto významném státním symbolu. To nechť je pro věřící v tomto severovýchodním koutě republiky výzvou, aby pevně semknuti kolem své neobyčejné patronky byli a zůstali jako ona především svým příkladem neochvějnými hlasateli víry mezi spoluobčany celé naší vlasti.

-lš-

tvého nejvyššího dobra čas k váhání, ke hře s intrikami, k odsouzení rozhodnutí v naději, že někdo jiný zvedne zbraň, aby tě chránil? Nedal ti sám Bůh sílu a odvahu k boji? Zlo musíme napadnout tam, kde je nejsilnější, a je nejsilnější v moci Hitlera.“

To, co mladí studenti pocítili z vlastních zážitků diktatury, našlo silnou ozvěnu ve slovech německého papeže 28. května 2006 na půdě koncentračního tábora v Osvětimi-Březinkách. Jako něžná květina „Bílá růže“ – odkázaná zcela jen na sebe – se snažila odsoudit události, tak vážil i papež své hodnocení. Když slyšíme papežova slova o holocaustu, musíme si nutně vzpomenout na smýšlení Alexandra Schmorella:

„V hloubi svého záměru chtěli tito zločinci vyhlazením tohoto Božího národa zabít Boha, který povolal Abraháma, který

promluvil na Siónu, a tak stanovil pevná pravidla lidství. Jestliže tento národ je prostě svým bytím svědectvím o Bohu, který promlouval k lidstvu, aby ho mohl také povolát k odpovědnosti, pak měl být tento Bůh konečně mrtvý, panování mělo nadále náležet jen lidem – jim samým, kteří se cítili být nejsilnější, kteří se domnívali, že mají strhnout svět na sebe. Zničením Izraele, skrze šoa měly být vytrženy poslední kořeny, na kterých spočívá křesťanská víra, a definitivně ji měla nahradit víra vlastní výroby a nadvláda člověka, silnějšího.“

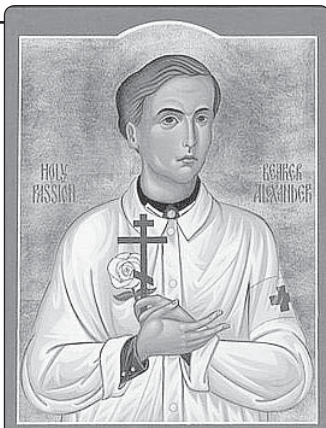
Dne 2. července 1943, tedy 11 dní před svou popravou, napsal Alexander Schmorell svůj dopis na rozloučenou: „...ny- ní jsem tak daleko, že ve svém současném postavení jsem veselý a klidný, plný důvěry – ať přijde cokoli. Doufám, že i Vy jste prošli podobným vývojem a že po hluboké bolesti z rozdělení jste dospěli k postoji, kdy za všechno děkujete Bohu.“

Všechno toto neštěstí bylo potřebné, aby mi otevřelo oči, ale nejen mně, ale všem, všem, kteří jsou postiženi – také naši rodině. Doufám, že jste nyní správně pochopili prst Boží.“

Závěrečné provolání čtvrtého letáku uvedli autoři slovy: „Poukazujeme vědomě na to, že *Bílá růže* není v žoldu žádné zahraniční mocnosti. I když víme, že nacistická moc musí být zlomena vojensky, hledáme zevnitř obnovení těžce zraněného německého ducha.“

Uctění hrobu sv. Alexandra Schmorella

Ikona s vyobrazením sv. Alexandra Schmorella

V důvěře v Boha a v život věčný nasadil za tuto obnovu svůj pozemský život. Při výslechu na gestapu řekl: „Bylo nám zcela jasno, že zhotovování protistátních tiskovin je jednání proti národněsocialistické vládě, které v případě dopadení povede k nejvyšším trestům. To, co jsem udělal, jsem neudělal nevědomě, nýbrž počítal jsem s tím, že při soudním přelíčení mohu ztratit svůj život. Přes to všechno jsem se prostě přenesl, protože moje vnitřní povinnost jednat proti národněsocialistickému státu stála u mne výše.“ Rozhodně odmítl svého jednání litovat a požádat o milost. Raději šel ve věku 25 let na popraviště.

Mosty mezi Německem a Ruskem

Soudní protokoly se čtou jako životní zpověď. S důvěrou, s jakou dítě svěřuje matce svá nejvnitřnější tajemství, vysvětluje Schmorell úředníkům konflikty ve vývoji svého svědomí a z toho vyplývající průběh života. S ryzostí dítěte ujišťuje, že mu šlo

o to, tímto způsobem přispět svou pomocí k záchraně jak německému, tak ruskému národu.

Své sympatie k Rusku vyjádřil např. ve svých dopisech Angelice Probstové. 28. srpna 1937 napsal: „Ale právě proto pravděpodobně toužím po ní obzvláště silně (po vlasti), protože jsem si ji ve své fantazii tak umístil, jak si to myslím a jak se mi líbí, široká, nekonečně širá, s prostými, otevřenými a upřímnými lidmi.“

A 26. dubna 1941: „Můj otec mi vyprávěl o Rusku, rád vzpomínal na ty neopakovatelné časy. Mluvil o statku, jaký mu přineslo pohoří Ural. Byl velký 64 000 ha a ležel na úpatí hory, daleko od všech měst, byl to ráj.“

Celé Rusko pokládá Schmorell za svatého. Bylo pozoruhodné, jakou pozornost věnovala média jeho „oslavě“. Dokonce v hlavních zprávách byly uváděny důležité body jeho života. Na Schmorella jsou hrdí nejen ti, kteří jsou v Rusku nyní u moci, ale i opozice odhalila jeho oslavu ve svatořečení. Tak např. ruský politický komitét ho staví před oči jako zářný příklad. Ten v souvislosti s předvolební kampaní organizoval velkou demonstraci proti Putinovi. Poukázal na to, že Alexander Schmorell měl v třicátých letech kontakty s tzv. Národním svazem nové generace (dnes Sdružení solidaristů Ruska). Jedná se o spojení exilových Rusů, kteří bojovali proti bolševismu v Rusku a byli činní v podzemí. Mnozí z nich se stali obětí nacistické diktatury v létě 1943.

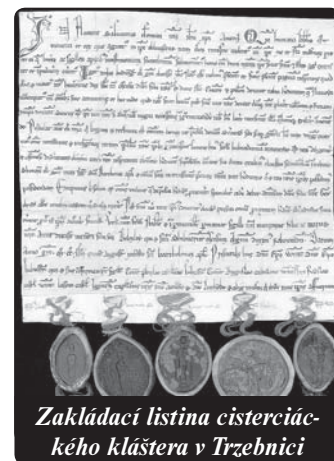
Ale Alexandra Schmorella si žádná strana ani konfese nemůže přivlastňovat. Jeho široké uznání je třeba přijmout proto, že všem staví před oči odpovědnost lidského ducha, aby byly strženy všechny masky a došlo k upřímnému spojení všech lidí a věřících. Je strážcem ducha a pravé svobody, která je základem naší důstojnosti a uschopňuje nás, abychom neohroženě bojovali za pravé Boží ideály.

Kirche heute 3/2012

Překlad I-š

Svatá Hedvika se narodila kolem roku 1174 jako dcera hraběte Bertholda z Andechs-Mera a jeho druhé ženy Anežky. Vychovala ji její teta, benediktinská abatyše v Kitzingenu. Již ve 12 letech byla provdána za knížete Jindřicha Bradatého, ale ten se stal pro ni nesmírně milovaným manželem. Ve třinácti letech porodila své první dítě a po sedmém dítěti se s manželem dohodli, že nadále budou žít v naprosté zdrženlivosti. Šest ze svých dětí sama pochovala.

Založila spolu s manželem cisterciácký klášter v Trzebnici nedaleko Vratislavi pro 1000 sester, chovanky a personál.

Zakládací listina cisterciáckého kláštera v Trzebnici

Na Hedviku těžce doléhaly kříže, které stihaly celý její široký rod. Sestra Anežka se stala hanbou rodu jako milenka francouzského krále Filipa II., který zapudil svou zákonnou manželku Ingeborg. Druhá sestra, Gertruda, se stala manželkou uherského krále Ondřeje II. a matkou sv. Alžběty Uherské. Chovala se sebevědomě až provokativně. Její protivníci ji nedaleko Bratislavy zavraždili a její tělo rozčtvrtili. Její synové byli svědky této krvavé události. Dva Hedvičini bratři byli posláni do vyhnanství za účast na atentátu na Filipa Švábského a rodový hrad Andechs byl srovnán se zemí. Syn Jindřich zahynul ve válce s Mongoly u Legnice. Matka reagovala na zprávu o jeho smrti slovy: „Děkuji ti, Bože, že jsi byl tak dobrý a daroval mi

syna, který mě celý život miloval, choval mě ve velké úctě a nikdy mě žádným způsobem nezarmoutil. I když by mě více těšilo, kdyby nadále žil, mám větší radost z toho a prožívám ji spolu s ním, že prolitím vlastní krve se spojil v nebi se svým Stvořitelem. Jeho duši odporučím tobě, můj Bože.“

Synové Konrád a Jindřich vedli mezi sebou krutou bratrovražednou válku o otcovo dědictví.

Tragický byl nakonec osud jejího nade vše milovaného manžela. Jindřich se dostal do sporu s biskupem Tomášem o desátý z majetku. Ačkoliv ve sporu nebylo použito žádného násilí ani bezpráví, biskup Jindřicha exkomunikoval. Postihl tak zakladatele pěti klášterů a titulárního knížete slezského, krakovského i polského. Prosby manželky nic nez mohly, a tak Jindřich zemřel v klatbě, ale přesto přijal s velkou zbožností svaté svátosti. Hedvika se ho bála před smrtí navštívit, aby neporušila církevní předpisy.

Všechny tyto události Hedvika těžce prožívala a zřejmě ji přiměly k životu v nejprísnejším pokání. Na její duchovní život měli velký vliv zpovědníci, cisterciácký opat Guntherus a františkánský bratr Herbord. Cisterciácká škola ji naučila velké lásce k liturgii, především ke mši svaté, které se účastnila i vícekrát denně, s tváří ponejvíce až k zemi skloněnou. (Z této její lásky k tradiční liturgii by se mohli učít hodnotě tradiční mše ti, kteří jsou stále jejími protivníky.)

Inspiraci pro svůj duchovní život čerpala sv. Hedvika přímo z evangelia. Přilnula k této četbě již jako dítě v benediktinském klášteře Kitzingenu. Četbu evangelia praktikovala i při jídle, protože „nechtěla přerušit rozhovor s Bohem, když požívá potravu pro posílení těla“. Někdy ji slova evangelia tak zaujala, že „zapomínala vložit sousto do úst“.

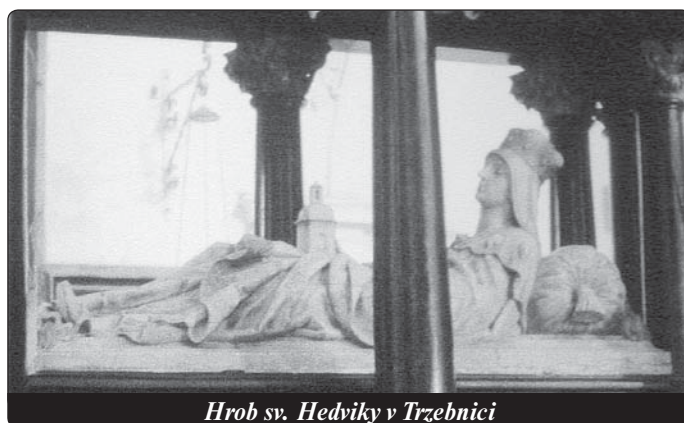
Životopisec zaznamenal: „Aby mohla žít podle Krista,

Svatá Hedvika Slezská

který za nás za všechny umřel, denně své tělo bičovala.“ Nosila kající pás, který ji zraňoval až do krve. Zvláštní formou její askeze byl obyčej chodit v zimě v létě bosá. Její chodidla byla rozedřená, oteklá a rozpraskaná od mrazu, takže při cestě do kostela zanechávala za sebou krvavé stopy. Zpovědníci i papežský legát ji přemlouvali, aby tohoto obyčeje zanechala, ale marně. Boty, které jí dal opat Guntherus, poslušně nosila, ale pod paží. Spávala na holé zemi na troše slámy. Chtěla tímto násilím proti tělu překlenout propast mezi dobrem a zlem, mezi svatostí a hříchem.

Čím přísnější byla k sobě, tím pozornější byla k druhým. Sama se starala o šaty i obuv knížecí rodiny, prohlížela je v noci a kárala nedbalost. Shromažďovala

na svém dvoře dívky velmožů a rytířů, ale i sirotky a dívky z lidu. Pečovala o ně a vychovávala je a vybavovala věnem, když měly vstoupit do manželství nebo do kláštera. Starala se i o zajatky, jedna, kterou přivedl kníže Jindřich z výpravy do Pruska, se stala její komornou. Na hradě měla třináct starců nebo nemocných na památku Krista a dvanácti apoštolů. Všude jí dělali společnost a bez nich nezasedla ke stolu. V klášteře v Trzebnici nebyla mniškou, ale chtěla být služkou osob zasvěcených Bohu. Denně navštěvovala všechny nemocné sestry, těšila je, přinášela jim drobné dárky, zvala k nim lékaře a starala se o léky. Hlubokou úctou k Bohu zasvěceným osobám projevovala například, že líbala lavice, kde se sestry modlily, umývala svou tvář vo-

Hrob sv. Hedviky v Trzebnici

Liturgická modlitba k památce sv. Hedviky Slezské

Bože, jenž jsi svatou Hedviku naučil přejít od světské náhery k pokornému následování tvého Kříže, uděl, abychom se pro její zásluhy a podle jejího příkladu naučili pohrdat pomíjejícími rozkošemi světa a v objetí tvého Kříže přemáhali všechno, co nám v tom překáží: jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha Svatého Bůh po všechny věky věků. Amen.

Tato původní modlitba byla nahrazena textem:

Všemohoucí Bože, vyslyš naše prosby a veď nás, ať následujeme příklad pokory a milosrdné lásky, který nám dala svatá Hedvika, a na její mocnou přímluvu nám pomáhej, abychom ve svém každodenním životě poznávali a plnili Tvou vůli. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje, Bůh po všechny věky věků. Amen.

Sv. Hedvika Slezská

dou, ve které si řeholnice umývaly nohy. To dělávali ve středověku rytíři s vodou dámy svého srdce. Pro chudé zajišťovala nejen almužnu, ale i dobrého kněze a zpovědníka. Staré pradleně, která neznala žádnou modlitbu, poručila spávat v její ložnici, až se po deseti týdnech naučila celý Otčenáš.

Sama mnoho času věnovala modlitbě. Zavírala se v kostele na celou noc, ale vůbec chtěla žít ustavičně v Boží přítomnosti. Vzorem modlitby byla pro ni Panna Maria. Její sošku jí darovala sestra Anežka. Soškou žehnila chudým a nemocným a v hodině smrti ji držela v dlaních tak pevně, že jí nebylo možno odejmout, a pochovali ji se soškou v ruce.

Hedvika byla silnou a velmi důslednou osobností. Když splnila povinnosti manželky a matky, věnovala se plně asketickému životu, skutkům milosrdenství a modlitbě. Předpověděla smrt svých synů, manžela i svou vlastní.

Svatá Hedvika zemřela 14. října 1243 a již 26. března 1267 byla prohlášena za svatou. K jejímu svatořečení přispěl také český král Přemysl Otakar II. jako bratranec kněžny Anny, snachy sv. Hedviky.

Pramen: *Księga Jadwiżañska, Wrocław 1995*
Připravil -lš-

Poselství Panny Marie v Grubu

skrze Myrthu z 11. září 2012

Moje milované děti, dnes vás volám a prosím, abyste se modlily za biskupy a kněze, zvláště, když se shromažďují a mezi sebou radí.

Moje milované děti: Bůh povolal biskupy a kněze a uložil jim **jediný** úkol, aby mu sloužili a hlásali jeho pravdu. Ano, zvláště evangelium, tak jak je Bůh zjevil, to mají v celé jeho čistotě hlásat a učit.

Dnes jsou biskupové, kteří to nedělají. Učí a hlásají své vlastní ideje. Ale ty nepocházejí od Boha, ale od jeho protivníka.

Ano, moje milované děti: **Bůh má jen jednu svatou, katolickou CÍRKEV zbudovanou na skále.**

U Boha nejsou žádné místní ani zemské církve. Jen **jedna** na skále postavená Církev.

Víte z Písma svatého, že Pán opustil 99 ovcí, aby hledal jednu ztracenou. Ale kdo dnes hledá ztracenou ovci – zdivočelí kozlí?

Dnes jsou pastýři, kteří jdou za zdivočelými kozly a přenechávají 99 ovcí vlkům, místo aby chránili stádo a vodili je.

Kdyby biskupové, Boží služebníci, setrvali v jednotě, v jednotě svatého evangelia, nedošlo by k žádnému rozštěpení.

Oni to způsobili, protože nehlásají jednu svatou nauku, jedno svaté evangelium, aniž by v něm zrušili jediné písmeno.

Moje milované děti: Protože dnes takoví pastýři nejsou, navzájem se pronásledují, místo aby se opírali o Boha a o evangelium a společně je hlásali.

Stále se shromažďují, ale nikoliv v jednotě, ale v nejednotě. Proto nemůže panovat Boží láska, která vytvořila jedno svaté evangelium. Schází Boží láska, která vytvořila jedno svaté evangelium a uložila pastýřům, aby je hlásali.

Proto vás prosím, abyste se zvláště v příštích dnech modlili za biskupy, aby byli opět jedno v Bohu a v jeho nauce, protože mnoho duší padá do záhuby, protože tak mnoho pastýřů selhává.

Ale, moje děti, jsou také ještě věrní pastýři, biskupové a kněží. Prosím vás, ty následujte: Neposlouchejte ty, kteří jdou po falešné cestě a vedou stádo do záhuby.

A vás, moji milovaní synové kněží, kteří Bohu věrně sloužíte, vás prosím: Ved'te, živte, posilujte stádo. Radujte se, neboť brzy půjde svět opět normálním způsobem, jak ho Bůh stvořil. Vy jste jeho věrní sluhové. Radujte se, radujte se. Bůh je s vámi. A já vás provázím na cestě k Bohu.

MODLETE SE! MODLETE SE! MODLETE SE!

Myrtha: Bože, je tak velký chaos! Bože, smiluj se. Tak velká neposlušnost! Pomož, aby všechno bylo opět tak, jak ty chceš a jak jsi to stvořil. Bože, pomoz, protože lidstvo to nedokáže. Bez tvé pomoci se nemůže stát nic dobrého, protože všechno ovládá Satan. Jen ty, Bože, můžeš Satana opět zahnat tam, kam patří.

Matko, rozdrť nyní Hadovu hlavu, než bude pozdě.

Pater Pio: Moji spolubratři, poslouchejte slova Matky a nenechávejte stádo na holičkách. Snažte se je doprovázet a plňte svůj úkol, jak vám ho Pán uložil. Protože vy jste obdrželi od něho moc a sílu svolávat Boha na oltář. Tak můžete své stádo živit a posilovat. Plňte svůj úkol tak, jak vám ho Bůh svěřil. Hlásejte svaté evangelium, jak vám bylo předáno, od začátku až do konce. **U Boha není žádný duch času!**

Překlad -lš-

Antonio Socci

Co bylo zamlčeno

Je to neuvěřitelné, jak noviny „zatloukly“ dvě významné zprávy, které přišly z Portugalska v době návštěvy Benedikta XVI. ve Fatimě. Jedna z nich je obsažena ve slovech papeže: *Proroctví o zabitém papeži a krveprolití kardinálů se netýká minulosti, ale nejbližší budoucnosti.*

Naopak, další věc stojí černě na bílém: existuje dosud nezveřejněná část třetího tajemství a podle papežových slov důkazem jsou skandály pedofilie.

Je úkolem papeže ukázat pravdu také o Fatimě, i za cenu, že bude třeba odvolat výroky státních sekretářů.

Dne 13. května 2000 při slavnostním oznámení třetího tajemství světu řekl kardinál Sodano, že tajemství se týká atentátu na papeže v roce 1981 a pronásledování ve dvacátém století. „Nyní se zdá, že události z části třetího tajemství se týkají minulosti.“

Jeho nástupce kardinál Bertone vyloučil i slova „se zdá“, aby zdůraznil, že atentát na papeže se už uskutečnil v roce 1981, a napsal ve své knize na str. 79: „Mediální rozčilování vyplývá v neochoty přijmout, že proctví se netýká budoucnosti, ale známé události (atentátu na papeže). Není ochota uznat to, co je evidentní.“

Benedikt XVI. však nyní vysvětluje úplný opak, třetí tajemství se týká událostí, které následují po atentátu v roce 1981, jako např. skandál pedofilie a další události, které stojí stále před námi jako budoucí.

Ratzinger totiž řekl: *Kromě velké víze utrpení papeže, které můžeme v první instanci připisovat Janu Pavlu II., jsou zde oznámeny skutečnosti o budoucnosti církve, které se postupně odvíjejí a projevují. (...) Jako nové věci, které můžeme nyní odhalit, jsou zde také skutečnosti, že přicházejí útoky na papeže nejen zvenčí, ale utrpení církve přichází také zevnitř, z hříchu, který existuje v církvi.*

O atentátu roce 1981 není ve slovech Benedikta XVI. řeč, a není tedy označen jako „uskutečnění třetího tajemství“.

Je zde řeč pouze o utrpení papeže Jana Pavla II., které je spojeno s utrpením jiných papežů (o kterém mluví

druhá část tajemství). Benedikt XVI. spojuje naplnění třetího tajemství s událostmi po atentátu v roce 1981 a se samotnou naší budoucností: jsou to „budoucí skutečnosti, které se postupně vyvíjejí a projevují“, „utrpení církve, která se ohlašují“.

Jak může každý konstatovat, je to opak toho, co oznámil Sodano a ještě dogmatictější Bertone.

Ostatně, byla to sama sestra Lucie, která popřela, že proctví se uskutečnilo atentátem v roce 1981. Napsala to v dopise zásadního významu v roce 1982. Ukázala, že první část proctví se týká ruské revoluce, druhá světové války a pronásledování církve; když mluvila o třetí části tajemství, napsala doslova:

Jestliže konstatujeme také naplnění konečné části tohoto proctví, vidíme, že do něho vstupujeme postupně dlouhými kroky.

V tomto zásadním dopise, který byl známý ve Vatikánu, rok po atentátu Ali Agci v roce 1981 sestra Lucie nejenže nemluví o naplnění třetího tajemství (neřekla to ani tady, ani někde jinde), ale vysvětluje nepochybnými slovy, že třetí tajemství se má teprve uskutečnit. A to píše v roce 1982! Svatý otec navíc říká, že se nikdy nemusíme bát pravdy, i když je bolestná. Lži totiž nikdy nesloužíme Bohu. Lépe je říci mea culpa, protože Bůh je větší a mocnější než všechny naše hříchy.

Papež ví více než my všichni a mluví o skandálech jako o pouhém vrcholu ledovce (jen si vzpomeňme na jeho slova při křížové cestě 2005) a myslí na velký hřích apostaze v církvi. A proto, jestliže je „celé město v troskách“ a plné mrtvol, jak to popisuje třetí tajemství, nemůže se jednat pouze o zraněného papeže, ale o veliké mučednictví papeže a celé církve, které stojí před námi, a to v nejbližší budoucnosti. Papež to snad nemůže oznámit výslovně, ale jedná se o přípravu církve na velkou zkoušku a on vše svěřuje do rukou Panny Marie Fatimské.

Antonio Socci

Lo Straniero 13. 5. 2010

(Překlad -lš-)

Drazí v Kristu a Panně Marii, toto kázání jsem z velké části napsal už před měsícem, aniž jsem tušil, že v Klášterci budou při zástupu za místního věrného pana faráře hlášány naukové a liturgické modernistické bludy. Jsme svědky, že v současnosti opravdu vzniká nová církev, falešná církev, jak ji předpověděla již v roce 1820 bl. Anna Kateřina Emmerichová: „*Viděla jsem falešnou církev, do města (Říma) přicházeli bludaři nejrůznějšího typu. (...) Místní klérus byl vlažný, viděla jsem velkou temnotu. (...) Zdálo se, že klam se šíří na všechny strany. Celé katolické skupiny byly utiskovány, vyháněny, zbaveny svobody... (...) Viděla jsem cizí církev, která byla zbudována proti všem pravidlům. (...) Nebyli zde andělé, aby bděli nad její výstavbou. V této církvi nebylo nic, co by pocházelo shůry. (...) Bylo zde jen rozdělení a chaos. Byla to zřejmě církev lidského původu, podle poslední módy, ... (...) Všechno bylo prováděno podle lidského rozumu. (...) Viděla jsem nejrůznější osoby, věci, nauky a názory. Bylo v tom něco pyšného, domýšlivého a násilného a zdá se, že budovatelé byli velmi úspěšní.*“

Hlavní boj Satan svádí o mládež, jak bylo patrné i na srpnovém setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou. Mladým se toleruje necudné oblečení i při mši svaté, Církvi odsouzený mešní bigbeat, upírá se jim právo na náročnou katolickou duchovní výchovu. I my starší už 43 let na sobě zakoušíme, jak se temným silám proti vůli papeže a většiny biskupů podařilo prosadit novou mši svatou s židovskými a protestantskými prvky, jako jsou změněné texty, zavedení obětních stolů a podávání Těla Páně na ruku. Dokonce je tolerována dříve nemyslitelná praxe, aby ženy četly při mši svaté a dělaly ministrantky.

Tento praktický i věroučný rozklad Církve byl ve skutečnosti naplánován před více než 200 lety a průběžně upřesňován.

Byl však také demaskován, aby- chom mohli věrně stát v pravdě a následovat Pána Ježíše. Pravdu o těchto plánech nám podává např. řezenský světicí biskup Rudolf Graber v knížce *Atanáš a dnešní Církev*, vydané Maticí cyrilometodějskou.

Tento muž Boží odkrývá satanské plány na zničení nebo vnitřní rozklad Církve. Skutečně existuje Luciferův plán, jak to naznačuje papež sv. Lev XIII. ve své encyklice *Humanum genus* o svobodných zednářích. Papež Pavel VI. ve svém projevu 15. listopadu 1972 doslova řekl: „Satan trhlinou pronikl do Božího chrámu.“ A biskup Graber dodává: „Když Satana činíme odpovědným za zmatek v Církvi, neznamená to žádnou omluvu pro ty lidi, kteří se stávají jeho nástroji...“

V knížce se dále dočítáme, že v době osvícenství vznikla řada proticírkevních spolků, např. svobodné zednářství, založené roku 1717 v Londýně, a řád iluminátů z roku 1776. Zednáři pak byli zodpovědní za Francouzskou revoluci, která znamenala nesmírně krvavé pronásledování Církve na sklonku 18. stol. Knížka uvádí, že v těchto tajných společnostech vyklíčila idea jednotného světového státu s jednotnou vládou, která je plánována jako proticírkev. Toho jsme svědky dnes

Pozdvihování - atraktivní a vyzývavě oděná žena pomáhá udržet pozornost věřících při mši svaté

Poselství svatého Atanáše

při tzv. globalizaci, jejíž součástí je i Evropská unie.

Aby toho nebylo málo, heslo Francouzské revoluce „Volnost, rovnost, bratrství“ proniklo před více než čtyřiceti lety i do katolické církve. Pod pláštěm volnosti se skrývá neposlušnost nejen laiků, ale i kněží a biskupů vůči papeži. Rovnosti se rozumí zvrácená demokratizace, která popírá hierarchické uspořádání Církve, a bratrství se chápe jako plytké lidské společenství bez vztahu k Bohu. Na místo Boha byl dosazen člověk.

Vrcholem všeho je modernismus, který se projevil na počátku 20. stol. v církevní nauce, např. popíráním Kristova Božství, jeho zázraků a zvláště Zmrtvýchvstání. „Ještě povážlivější byly

Psi jako „ministranti“? Ano, i toto je dnes možné.

proudy, které se zaměřily na kritiku forem zbožnosti a na jisté změkčení křesťanského pojetí života.“ Rozšířily se „němé“ bludy, totiž zamlčování pravdy, např. o pekle, o hříchu, ale i o náležitě bohopoctě.

Biskup sv. Atanáš (295–373) žil v Alexandrii v Egyptě v poměrech srovnatelných s našimi. Roku 313 sice císař Konstantin daroval křesťanům svobodu a ukončil téměř třisetleté krvavé pronásledování Církve, ale vzápětí alexandrijský kněz Arius vystoupil s bludem, že Kristus byl zvláštní stvořenou bytostí, nikoliv Boží Syn. Roku 325 byl proto svolán koncil do Niceje a do *Vyznání víry* bylo vloženo, že Kristus je jedné podstaty s Otcem. Ovšem ariánský blud přijali císařové a někteří biskupové. Většina biskupů byla lhostejná, a tak se stalo, že téměř celá Církev byla v bludu. Jen málo biskupů zůstalo věrných a byli císaři pronásledováni, nejvíce sv. Atanáš. Pětkrát byl ve vyhnanství. Situace byla velmi podobná té naší, když většinu Církve v posledních 45 letech zachvátil naukový a hlavně liturgický modernismus. A tak na závěr dovolte několik slov sv. Atanáše:

„Církev přece nebyla uspořádána a ustanovena až teď. Církevní řád a ustanovení byly dobře a spolehlivě předány od Otců. Ani víra nezačala teprve dnes, ale přišla k nám od Pána prostřednictvím učedníků. Kéž tedy dnes není vydáno na pospas, co se v církevních obcích uchovávalo od počátku až do dnešní doby; kéž nezpronevěříme, co nám bylo svěřeno.“

Panno Maria, Přemožitelko bludů, oroduj za nás!

Žehná P. Filip M. Stajner

P.S.: Poněkud náročnou knížku „Atanáš a dnešní Církev“ doporučuji k přečtení. Před lety jsem ji z pochopitelných důvodů přeložil pod cizím jménem.

Girolamo Savonarola
5. prosince 1494

Svěřte vládu pokorným

Florence, jestliže chceš být obnovena, nejen pokud jde o formu, ale také pokud jde o materii, drž se vždy těchto tří věcí: pokory, lásky a prostoty, kterým Kristus vždy vyučoval a které hlásal, aby ukázal, že na nich spočívá veškerá ctnost pro vládu.

Pokud jde o první, tj. o pokoru, víš přece, co stojí psáno: *kdo se pokořuje, bude povýšen*. Uvědom si, Florence, že musíš pro svou vládu a správu vyzvedávat dobré a ty, kteří mají ctnost pokory; lidé pyšní a zlí nezasluhují, aby byli vyzvedáváni. Pokorné a ty, kteří se z pokory vyhýbají vyššímu postavení, ty musíš vyhledávat a přivést k vládě.

Jestliže vidíš, že jsou vhodní pro tvé úřady, přiměj je, aby do nich nastoupili, protože pokud jsou u vlády takoví lidé, Bůh je bude vždy osvětlovat v tom, co mají dělat. Zapuzují neřesti, jsou bez vášni, vykonávají správně to, co vyžaduje spravedlnost. A z toho pramení svornost ve městě.

Pokud jde o druhou, tj. lásku, kdo má v sobě tuto ctnost a je pověřen vládou, učí svůj lid, aby jednal vlídně, aby zmenšoval, pokud možno, těžkosti, dávky, které mohou lid zatěžovat.

Pokud jde o prostotu, potřebuješ ji, Florence, jestliže chceš vládnout a žít s větší prostotou, bez pompy a vydávat dobré zákony, abys žila bez tolika zbytečností, které jsi dosud měla. Z této prostoty vzhází to, že při skromnějším životě se město stává bohatším a více zámožným a v době válek může více vydávat, aby si pomáhalo a mohlo se bránit, a lid tak setrvává v pokoji, nikoliv tak, jak to někteří hloupí říkají, že lid se chce veselit a konat slavnosti.

Překlad -lš-

P. Matthias Gaudron

Jak vznikla ve středověku moderní věda

Výraz „temný středověk“ straší ještě v mysl mnoha lidí.

Dokonce i ve vědeckých pojednáních bývá středověk označován za „velké přerušení“ lidského pokroku a jako epocha „intelektuální stagnace“ a neodůvodněné bezmyšlenkovitosti. Ačkoliv je již dávno doloženo, že je to úplné zfalšování dějin, tento poznatek se prosazuje jen velmi pozvolna.

Důležitým přínosem k šíření pravdy o středověku je kniha anglického historika Jamese Hannama *God's Philosophers*, která byla v roce 2010 navržena na cenu *Book Prize* v Royal Society.

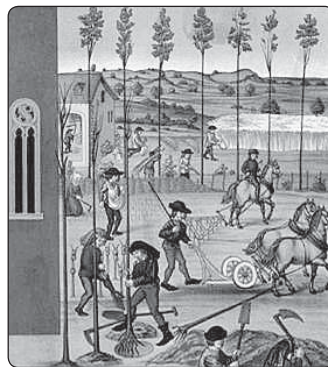
Autor ukazuje názorným způsobem, že středověk vůbec nebyl dobou duchovního a technického nezájmu. Důležitým vynálezem bylo např. trojpolní hospodářství a zavedení těžkých ocelových pluhů tažených dobyt看em, čímž tak stouply výnosy, že až do morových epidemií značně vzrůstal počet obyvatelstva. K vynálezům středověku patřily také třmeny, které poskytovaly jezdcům bezpečnější pozici na koni, a dále vodní, přílivové a větrné mlýny.

Ovšem zhroucení Římské říše a stěhování národů na konci antiky znamenaly pro vědu těžkou ránu. V těchto pohnutých dobách bojoval každý hlavně o přežití a dovednost číst a psát měli především jen mniši, kteří však ve svých kláštřích opsali velkou část starověké literatury a tím ji zachránili. Na Západě takřka zanikla znalost řečtiny, takže přírodovědné spisy Aristotela, které nebyly přeloženy

do latiny, byly na Západě dlouho neznámé.

I přes tyto těžkosti došlo k dalšímu rozvoji matematiky a v druhé polovině 13. století už se zhotovovaly brýle a mechanické hodiny. James Hannam se domnívá, že Evropa v té době měla nejpokročilejší civilizaci na světě a překonala kulturu Číny, islámu a antiky. Také vznik univerzit v této době byl významným milníkem pro podporu studia, přičemž epidemie moru ve 14. století vylidnila celé oblasti a také věda tím utrpěla.

Medicína nepatřila k nejsvětlejším bodům středověké vědy. Podle Hannama v případě nemoci se nejčastěji praktikovala pouť k nejbližší svatyni, protože to nic nestálo a nic se nemohlo zkazit. Také mohly kořenářky podat posilující prostředek, který posiloval sebezáchovné síly organismu. Lékaři svými zásahy spíše tělo oslabovali, než aby je léčili.

Hanobení středověku začalo za humanismu, kterému se málem podařilo všechno středověké bádání zničit. Zásluha humanistů je v podpoře studia starověkých jazyků, zvláště zapomenuté řečtiny. Vyzvedávali však

starověké autory tak do nebe, že si nedostatečně vážili pozdějších autorů. Mnoho rukopisů zničili, protože je pokládali za bezcenné, a kdyby po vynálezu knihtisku nebyla mnoha středověká díla také vytištěna, byla by nenávratně ztracena.

Pro humanisty platil za nejlepší způsob, jak se o skutečnosti něco dovědět, přečíst si o tom něco u starověkých autorů. To vedlo tak daleko, že např. jeden zarytý humanista nechtěl uznat Aristotelův omyl z oblasti anatomie, i když mu ukázali skutečnost na otevřeném mrtvém těle.

Reformace pochopitelně neusilovala o ocenění katolického středověku. Protestanti měli podobný zájem jako humanisté představit uplynulá století v co nejtemnějším barvách.

Důležitým krokem byl na počátku novověku přechod k heliocentrické soustavě: je zajímavé, že to byla právě víra v Boží všemohoucnost, pro kterou byli astronomové jako Koperník a Kepler nespokojeni s ptolemaiovskou soustavou. S její pomocí bylo sice možno vysvětlit pohyb nebeských těles, ale oni to pokládali za nepřiměřené k dokonalosti Stvořitele. Proto přišel Koperník na myšlenku postavit Sluce do středu nebe a nechat planety, aby kolem něho kroužily. Že se tato koncepce ihned neprosadila, nebylo způsobeno odporem církve, nýbrž prostě tím, že většina vědců pokládala za absurdní, že se nacházíme na pohyblivé planetě, která se otáčí a letí vesmírem. Neuměli si přestavit, že bychom o takovém pohybu sami nic nevěděli.

Ani Koperník, ani Galileo nebyli ve svých poznatcích nezávislí na svých předchůdcích. Mohli budovat na tom, co již jiní vykonali, ačkoliv Galileo to rád zamlčoval, aby jeho génius tím více zazářil.

Kirchliche Umschau 11/2011

Překlad -lš-

OTEC A MATKA NEBUDOU EXISTOVAT

Francouzská vláda chce rozšířit pojem „manželství“ i na páry osob stejného pohlaví. Proto chce ve všech oficiálních dokumentech zrušit výraz „otec“ a „matka“ a nahradit je výrazem „rodič“. Homosexuálové mají mít všechna práva jako řádná manželství, včetně práva na adopci dětí. Francouzští biskupové vyzvali věřící k modlitbě za rodinu.

Kath-net

Pohled do hlubin duše Benedikty Bianchi Porro (5)

Divo Barsotti nám nabízí příležitost nahlédnout na základě zasvěceného studia deníků a listů Benedikty do duchovního vývoje této pozoruhodné osobnosti. Ze sebevědomé a ctižádostivé talentované dívky se stává charismatická oběť, která postupně zbavena svých smyslů v naprosté odevzdanosti doslova celou svou lidskou bytost vrací s láskou svému Pánu.

Poslední obrácení

Ale zdá se, jako by ještě scházelo něco nedefinovatelného: mezi hrdinstvím ctností a svatostí musí duše uskutečnit poslední obrácení, ale to je obrácení, ve kterém žije člověk jen v čisté, absolutní odevzdanosti Bohu, který ho celého přijímá do svého vlastnictví. Není zde kontinuita. Když už duše nemá žádné rezervy, když je opravdu všeho zbavena, pak zasahuje Bůh. Svatost obsahuje tento zásah, který člověka vytrhuje z nehlubších kořenů a přesazuje ho do nového, čistého světla. Lidé cítí, že duše se zcela odevzdala lásce, ale právě v této dokonalosti lásky cítí, že už nepatří světu zde dole. Svatost je opravdu nejvyšší zjevení Boha. Světec je celý ve vlastnictví Krista, už nežije sám, ale žije v něm jen Kristus.

Co scházelo Benediktě? Benedikta nepřinesla Bohu poslední oběť: ještě neztratila zrak. Dny poznamenané jejím úplným přechodem k Bohu, dny, ve kterých si Bůh bere Benediktu do plného a definitivního vlastnictví, byly dny posledního zásahu, byl to den samotného zásahu, když po operaci svěřila tomu, kdo byl vedle ní: *Již pět hodin nic nevidím, ale prosím, neříkejte to chirurgovi, aby se necítil zoufalý.*

DRUHÁ ČÁST: V BOŽÍM SVĚTLE

Od této chvíle žije Benedikta novým životem. Heroický byl už dříve. Ale nyní ti, kteří k ní přicházejí, cítí, jak se přibližuje Pán: ona se stala ryze transparentní.

Jsou zde působivé doklady, které nás ujišťují o tomto posledním přechodu jako o zmrtvýchvstání: je to transformace Benedikty.

Jistě, první a bezprostřední svědectví poskytují dopisy, které píše o této poslední periodě svého života. Měli jsme možnost analyzovat texty, které nejvíce zjevují tento stav. Ale zůstávají zde také působivá svědectví těch, kteří ji nejvíce milovali a byli jí nejbližší: především přítelkyně Maria Grazia Bolzoni a pak, více než kdokoliv jiný, její matka.

Ztotožněna s Kristem na kříži

Výpověď Marie Grazie, která chtěla zachovat svědectví oněch dnů ve své nepřikrášlené kronice, není možno uvádět. Jsou to stránky plné úzkosti, které nás také děsí, ale jsou to nesporná svědectví o onom nečekaném zjevení, kterého se dostalo přítelkyni: do Benediktiny duše vnikl tiše a totálně Bůh a přemohl všechnu hrůzu, vyplnil všechnu prázdnotu. Jiní by řekli, že to byl nyní Bůh, který se jí plně a definitivně zmocnil. *Zpozorovala jsem náhle nečekaně, že se v ní něco změnilo, od té doby, co oslepla. Zdálo se, že ji pronikl hluboký pokoj. Jako by se cítila úplně osvobozena od strachu a úzkosti. Zdálo se, že slepota se pro ni stala milostí, cestou k radosti a světlu. Více vzrušující je svědectví matky. Matka si vzpomíná snad na jeden z posledních dnů. Bylo to jedno pro mne velice pracné ráno, že unavená a zoufalá jsem ji zvedla a pustila na lůžko; dopadla tak s roztaženými pažemi,*

hlavou sladce nakloněnou k rameni, to mě ještě více rozhněvalo, když jsem ji viděla tak sladkou a poddajnou, a když jsem ji měla umýt, dělala jsem to s malou citlivostí, když jsem jí svlékla pyžamo a pak košili. Náhle jsem viděla, skrze ni, postavu ukřižovaného Krista. Rozplakala jsem se a prosila o odpuštění. „Nic, nic, to já musím prosit o prominutí, protože vidím, že tě o tyto věci neumím poprosit dosti dobře.“

Ano, Benedikta byla nyní přetvořena v Krista. Všichni to více či méně jasně cítili. „Měli jsme dojem“ – píše don Giuseppe Mori – „že nepotřebovala lidská slova, i když je hledala. Stávala se tak křišťálově průzračnou, že bylo cítit, jak je nyní v zajetí jiné Přítomnosti, a setrvala-li jsme dlouho v naslouchání.“

Benedikta se darovala všem, a přece nikomu nenáležela, ani přítelkyni, ani matce. Byla celá v zajetí Krista, přetvořena v něho. Ve svém vztahu k ní všichni cítili, že již nežije v žádném vztahu přátelství nebo lásky. Jejich poměr k ní se ztotožňoval s jejím poměrem k němu, k Pánu. Před její smrtí se zrodil vztah nového respektu, přímo úcty. Nikdo nemůže pochybovat o její svatosti. Něco se stalo. Nikdo neví jak, ale všechno je nové. Mluví s krajní prostotou, ale s jistotou. Její slova, i když jsou tichá, pokorná, sesterská, jsou slova, která mají autoritu a působivost. Svědectví jejího života je také svědectví Boží přítomnosti: posiluje a rozdává pokoj, ale budí také pocit nábožné a nadlidské úcty.

Veliké věci jí učinil ten, který je mocný

V dopisu Marii Grazii z 29. září 1962, který jsme už uváděli, Benedikta již mluví o velikých věcech, které Pán umí vykonat. Ale vědomí Božího působení se u ní stává více jasnějším a silnějším: cítí, že Bůh v ní koná velké věci. Její mluva nás ohromuje, předpádá nás nekonečná úcta. Je to mluva mimořádná: nemá nádech pýchy, i když mluví sama o sobě,

je to tón pokory, kterou provází úžas z působení Přítomnosti, která se ve své účinnosti jeví tak, že zcela vylučuje lidskou spolupráci.

*Já jsem se znovu počala. Je mi dobře. A jen občas se cítím vyčerpaná a slabá, ale vždy zářící Božím pokojem. Víím, že skrze utrpení mě Pán vede po úžasné cestě! A řeknu se svatým Augustínem: „Budu se trást děsem lásky.“ (28. srpna 1963) Nicméně to, co je pravdivé pro ni, může být pravdivé pro všechny; píše, abychom byli pokorní a učenliví vůči milosti: *Ráda bych řekla trpícím, nemocným, že pokud budeme pokorní a učenliví, Pán s námi vykoná**

Benedikta Bianchi Porro

*velké věci. (24. května 1963) Velikost Božího působení ji neizoluje pyšně od druhých: její život se stává nebo spíše může stát příkladem a především zaslíbením pro všechny ty, kteří trpí. Napíše to Umbertovi, jednomu z mnoha mladých, kteří vedle Benedikty našli víru; zemřel ani ne měsíc poté, co mu napsala: *I já jsem prošla tolika bolestmi, zmltáním, a v zápase jsem Ho hledala - Jeho, jen Jeho vždy. „Ke komu půjdeme? Jenom ty máš slova věčného života!“ A On přišel, potěšil mě, laskal se se mnou ve chvílích strachu a nejsilnější bolesti, právě když se zdálo, že se všechno hrouští, zdraví, studium, sny, práce. Jak bych chtěla, abyste našel, Umberto, něco z toho pokoje, jaký vlastním... (24. července 1963).**

Bude to opakovat Natalino- vi, jinému mladíkovi, kterého velké deformace přinutily chodit po kolenou: *Také já, jako ty, mám 26 let, jsem už dlouho nemocná. Nemoc mě postihla, když*

jsem měla korunovat dlouhá léta studia, měla jsem před poslední zkouškou... Ještě před třemi měsíci jsem se těšila ze zraku, nyní je noc. A přece ve své kalvárii nejsem zoufalá. Vím, že na konci cesty mě čeká Ježíš. Dříve v křesle, nyní na lůžku, které je mým příbytkem, našla jsem větší moudrost, než je ona lidská. Objevila jsem, že Bůh existuje a je láska, věrnost, radost, jistota až do skonání věků... Mé dny nejsou snadné, jsou tvrdé, ale sladké, protože Ježíš je se mnou, s mým utrpením a dává mi líbeznost v samotě a světle ve tmě. On se na mě usmívá a přijímá moji spolupráci s Ním.

Může hovořit o sobě, protože v sobě už vidí jen Boha. Je tak první, kdo může slavnostně prohlásit, co v ní působí milost, a oslavuje Boha tím, co v ní uskutečnil. Ano, dříve než druhí, a ona sama, vždy bdělá a pozorná, která si je vědoma, že to všechno v ní způsobil Bůh.

11. října 1963 píše: *Víš, Nicoletto, já jdu vpřed a mám jistotu, že „velké věci ve mně vykonal ten, který je mocný“, a moje duše oslavuje Pána. Opravdu, každým dechem, každým vzdechem mám důkazy, že mi Bůh nejsladším způsobem pomáhá.* Benedikta mluví o sobě stejnými slovy jako svatá Panna; slova podávají svědectví o oné pokoře, která činí dokonale transparentní Boží působení. S jakou prostotou si přivlastňuje Mariina slova! Ostatně, celý její život se jeví jako více méně modelovaný podle svaté Panny, vzpřímené, na hoře, u paty kříže: *Vidím ji mlčenlivou na hoře, jak vidí umírat svého Syna.* (18. května 1963) Její duchovní život ve vztahu k Bohu se stává stále více nikoliv prosbou, ale chválou, velkou, slavnostní. Dvakrát, s odstupem měsíců, se vrací v dopisech k výrazům žalmu, který Benedikta nade všechny miluje: ale kolikrát ho tiše zapěla ve svém srdci: *Ty jsi Bůh, který koná divy, ty jediný jsi Bůh.* (2. dubna a 2. prosince 1963)

(Pokračování)
Překlad IŠ-

LITURGIE - OSLAVA BOHA - dokončení ze str. 2

na začátku: Jak se učím modlit, jak rostu v modlitbě? Když se díváme na vzor, kterému nás naučil Ježíš, na Otce náš, vidíme, že první slovo je „Otec“ a druhé je „náš“. Odpověď je tedy jasná: když se učím modlit, živím svou modlitbu tím, že se obracím na Boha jako na Otce a prosím spolu s druhými, prosím s církví, přijímám dar jeho slov, která se mi stávají postupně důvěrnějšími a bohatšími na obsah. Dialog, který zavádí Bůh s každým z nás a my s Ním, zahrnuje vždy jisté „spolu“; není možno prosit Boha individualisticky. V liturgické modlitbě, především v eucharistii – formování liturgií – v žádné modlitbě nemluvíme jako jednotlivé osoby, nýbrž vstupujeme do „my“ církve, která prosí. A musíme přetvořit naše „já“ a vstoupit do tohoto „my“.

Chtěl bych připomenout jiný důležitý aspekt. V *Katechismu katolické církve* čteme: „V liturgii Nové smlouvy je každý liturgický úkon, zvláště slavení Eucharistie a svátostí, setkáním Krista s církví.“ (1097) Je to tedy „totální Kristus“, celé společenství, tělo Krista spojené se svou hlavou, která celebruje. Liturgie tedy není druh „sebemanifestace“ určitého společenství, ale naopak, vystupuje z prostého „být sebou“, být uzavřeni do sebe a přistupuje k velké hostině, vstupuje do velkého živého společenství, ve kterém nás živí sám Bůh. Liturgie zahrnuje univerzalitu a tento univerzální charakter musí vstupovat vždy znovu do vědomí všech. Křesťanská liturgie je kult univerzálního chrámu, kterým je zmrtvýchvstalý Kristus, jehož paže jsou roztaženy na kříži, aby všechny přitáhly do náruče věčné Boží lásky. Je to kult otevřeného nebe. Není to nikdy jen událost jednoho společenství, s jedním umístěním v čase a prostoru. Je důležité, aby se každý křesťan cítil reálně ponořen do to-

hoto univerzálního „my“, které tvoří základ a útočiště pro „já“ v Kristově Těle, kterým je církev.

V tom musíme zpřítomňovat a přijímat logiku Božího vtělení: On se stal blízkým, přítomným, vstoupil do dějin a lidské přirozenosti a stal se jedním z nás. Tato přítomnost pokračuje v církvi, jeho Těle. Liturgie tedy není připomínkou minulých událostí, ale je to živá přítomnost Kristova velikonočního tajemství, která překračuje a spojuje časy a prostory. Jestliže se z celebrování nevyvozuje Kristova centralita, nebudeme mít křesťanskou liturgii, protože ta zcela závisí na Pánu a je podporována jeho stvořitelskou přítomností. Bůh jedná skrze Krista a my nemůžeme jednat jinak než skrze Něho a v Něm. Každý den má v nás růst přesvědčení, že liturgie není naše, moje „konání“, ale konání Boha v nás a s námi.

Proto to není jednotlivec – kněz nebo věřící – nebo skupina, kdo slaví liturgii, ale je to v prvé řadě konání Boha skrze církev, která má svou historii, svou tradici a svou tvořivost. Tato univerzálnost a základní otevřenost, která je vlastní veškeré liturgii, je jedním z důvodů, proč nemůže být vymyšlena a modifikována jedinou komunitou nebo experty, ale musí být věrná všem formám univerzální církve.

Také v liturgii té nejmenší komunity je vždy přítomna celá církev. Proto v liturgii neexistují „cizinci“. Každé liturgické celebrace se účastní spolu celá církev, nebe, země i lidé. Křesťanská liturgie, i když se slaví v konkrétním místě a prostoru

a vyjadřuje „ano“ určité komunity, je svou povahou katolická, pochází ze všeho a vede ke všemu v jednotě s papežem, s biskupy, s věřícími všech epoch a všech míst. Čím více je slavení oživováno tímto vědomím, tím plodněji se v něm uskutečňuje autentický smysl liturgie.

Draží přátelé, církev se zviditelňuje mnoha způsoby: v charitativní činnosti, v misijních projektech, v osobním apoštolátu, který má uskutečňovat každý křesťan ve svém prostředí. Proto místem, ve kterém se plně cítí jako církev, je liturgie: ona je úkonem, ve kterém, jak věříme, Bůh vstupuje do naší skutečnosti a my se s ním můžeme setkat, můžeme se ho dotýkat. Je to úkon, ve kterém vstupujeme do styku s Bohem: On přichází k nám a my jsme od něho osvěceni. Proto když v úvahách o liturgii soustřeďujeme svou pozornost jen na to, jak ji učinit přitažlivou, zajímavou a pěknou, riskujeme, že zapomeneme na to podstatné: liturgie se slaví pro Boha a nikoliv pro nás samotné; je to jeho dílo; On je jejím subjektem; my se musíme otevřít a dát se vést jím a jeho Tělem, tj. církví.

Prosme Pána, aby nás učil každý den prožívat posvátnou liturgii, zvláště slavení eucharistie tak, že se modlíme jako „my“ církve, která zaměřuje svůj pohled nikoliv na sebe, ale na Boha, a cítíme, že jsme součástí církve žijící na všech místech a ve všech dobách. Děkuji.

Bollettino Vaticano

3. 10. 2012

(Překlad IŠ-)

HROMADNÝ ÚNOS KŘESŤANŮ

V Sýrii bylo uneseno nejdříve 150 pak dalších 130 křesťanů, kteří sklízeli úrodu jablek. Únosci požadují jako výkupné peníze. Tři z těchto křesťanů byli nalezeni mrtví. V Sýrii operuje na 2000 různých ozbrojených skupin, které nepatří k osvobozené armádě.

Kath-net

Tajemství svatého růžence

O modlitbě růžence se zdánlivě nedá říci nic nového. A přece – v podání velkého světce, mariánského teologa, Ludvíka M. Grigniona z Montfortu (1673–1716) se před námi otevírá nová hloubka a nenahraditelný význam této modlitby. Kniha **Tajemství svatého růžence**, vydaná v letošním roce Matice cyrilometodějskou (první české vydání), je jedinečnou příručkou, v níž snad nechybí nic, co se modlitby růžence týká. Zalistujme v knize:

Původ růžence

„Protože svatý růženec v základu a podstatě sestává z modlitby Páně a z Andělského pozdravení, tedy z Otčenášů a Zdrávasů, a z rozjímání o Ježíšových a Mariiných tajemstvích, je to asi první modlitba a pobožnost věřících. Od apoštolů a učedníků se užívá po věky věků až dodnes.

Avšak svatý růženec v podobě a metodě, jak se jej modlíme dnes, byl Pánově církvi dán, až když jej roku 1214 svatý Dominik dostal od Panny Marie k obrácení hříšníků a albigenských heretiků. Stalo se tak způsobem, který popíše dle proslulé knihy blahoslaveného Alana de la Roche (1428–1475) *De dignitate psalterii*.

Když svatý Dominik viděl, jak zločiny lidí překážejí obrácení albigenských, vešel do lesa poblíž Toulouse a tři dny a tři noci zde strávil v ustavičné modlitbě a pokání. Sténal, plakal a ranami důtek trýznil své tělo, aby upokojil Boží hněv, až padl napůl mrtev. Zjevila se mu Panna Maria v doprovodu tří nebeských kněží a řekla mu: »Víš, můj drahý Dominiku, jaké zbraně Svatá Trojice použila k reformě světa?« »Ó Paní,« odpověděl, »vy to víte lépe než já, neboť po svém Synu Ježíši Kristu vy jste byla hlavním nástrojem naší spásy.« Paní dodala: »Věz, že hlavním nástrojem byl Andělský žaltář, základ Nového zákona. Proto pokud chceš Bohu získávat zatvrzelá srdce, hlásej můj žaltář.«

Světec vstal zcela utěšen a planoucí horlivostí o spásu lidu vešel do katedrálního chrámu. Andělé hned rozezvučeli zvony, aby svolali obyvatele. Na začátku kázání se zvedla strašlivá bouře. Země se chvěla, slunce se zatmělo, po hromech a blescích všichni posluchači zbledli a rozechvěli se. (...)

Nebe chtělo těmito divy zvětšit novou úctu ke svatému růženci a uvést ji ve zná-

most. Bouře nakonec na modlitby svatého Dominika ustala. Světec pokračoval ve své řeči a výtečnost svatého růžence vysvětlil s takovou vroucností a silou, že Toulousané se k ní téměř všichni přimkli a zřekli se svých bludů. A po krátké době došlo ve městě k velké změně mravů a života.“

Mariin žaltář

„Od doby, kdy svatý Dominik růžencovou pobožnost zavedl, až do roku 1460, kdy ji blahoslavený Alan de la Roche z nebeského příkazu obnovil, nazývali růženec *Ježíšovým a Mariiným žaltářem*, protože obsahuje tolik Andělských pozdravení, kolik Davidův žaltář žalmů, a protože lidé prostí a nevědomí se Davidův žaltář modlit nemohou, shledával se v modlitbě růžence plod rovný plodu recitace Davidových žalmů.

A dokonce ještě hojnější: 1. Protože andělský žaltář má plod vznešenější, a sice vtělené Slovo, zatímco žaltář Davidův je jen předpovídá. 2. Jako pravda přesahuje předznamenání a tělesné jsoucno stín, stejně žaltář Panny Marie přesahuje žaltář Davidův, který je jen jeho stínem a předznamenáním. 3. Protože žaltář svatě Panny neboli růženec složený z Otčenášů a Zdrávasů, vytvořila bezprostředně Svatá Trojice.“

Spásné účinky růžence

„Svatý Augustin ubezpečuje, že není plodnějšího a pro spásu užitečnějšího cvičení než často myslet na utrpení našeho Pána. Blahoslavený Albert Veliký (roku 1931 byl svatořečen – pozn. red.), učitel svatého Tomáše, se ze zjevení dozvěděl, že pouhá rozpomínka na utrpení Ježíše Krista nebo rozjímání o něm je pro křesťana záslušnější než se rok každý pátek postit o chlebu a o vodě nebo se každý týden do krve bičovat či denně odříkat celý žaltář. Jak je tudíž záslušný růženec, který koná památku celého života a umučení našeho Pána?

Blahoslavenému Alanovi de la Roche Panna Maria jednou zjevila, že po svatě mešní oběti, která je první a nejživější památkou utrpení Ježíše Krista, není výtečnější a záslušnější pobožnosti než růženec, který je jakoby druhou památkou a znázorněním života a umučení Ježíše Krista.

Důstojný otec Dorland sděluje, že Panna Maria jednou řekla ctihodnému Dominikovi, kartuziánskému ctiteli svatého růžence, který roku 1481 žil v Trevíru: »Pokaždé, když se věřící ve stavu milosti modlí růženec s rozjímáním o tajemstvích života a umučení Ježíše Krista, získá úplné a naprosté odpuštění všech hříchů.«

Panna Maria řekla blahoslavenému Alanovi: »Věz, že i když je můj růženec nadán množstvím odpustků, přidám jich mnohem víc za každý desátek těm, kdo se jej budou modlit bez smrtelného hříchu, zbožně a na kolenou. Každému, kdo v pobožnosti svatého růžence s těmito zásadami a rozjímáními vytrvá, získám na konci jeho života jako odměnu za tuto dobrou službu plné odpuštění trestu a viny za všechny jeho hříchy. Ať se ti to nezdá neuvěřitelné: je to pro mne snadné, neboť

jsem Matka Krále nebes, který mne nazývá milostí plná. A jestliže jsem milostí plná, hojně ji budu rozdílet svým drahým dětem.«

Svatý Dominik byl o účinnosti a záslušnosti svatého růžence natolik přesvědčen, že svým penitentům téměř neukládal jiné pokání. (...)

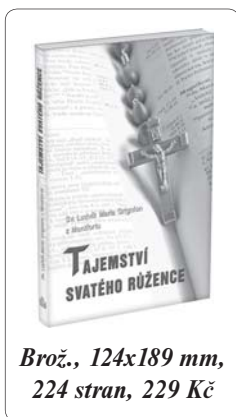
Zpovědníci by též měli, aby bezpečně šli ve stopách tohoto velkého světce, ukládat kajníkům růženec s rozjímáním o posvátných tajemstvích spíš než jiná pokání, z nichž jediné nemá takovou záslušnost ani není tak milé Bohu či blahodárné pro pokrok duší ve ctnosti a tak účinné proti upadnutí do hříchu. Nadto, když se člověk modlí růženec, získává množství odpustků, které s mnoha jinými pobožnostmi spjaty nejsou.

»Jistě,« říká abbé Blossius, »růženec s rozjímáním o Pánově životě a umučení je Ježíši Kristu a Panně Marii velice milý a získává všechno. Můžeme se jej modlit jak za sebe samé, tak za ty, kdo jsou nám svěřeni, i za celou církev. Utíkejme se tedy k pobožnosti svatého růžence ve všech potřebách, a spolehlivě získáme, co si budeme na Bohu vyprošovat pro svou spásu.«

* * *

Grignionovo pojednání o podivuhodném tajemství svatého růžence obsahuje ještě mnoho krásných textů, např. o jednotlivých modlitbách růžence (Otčenáš, Zdrávas). Tři tradiční řady tajemství jsou aktuálně doplněny slovy bl. Jana Pavla II. o růženci světla. V závěru tohoto spisu se pak setkáváme s velmi emotivní, silnou Grignionovou osobní modlitbou, nazvanou „Nový růženec neboli Korunka k Panně Marii“.

Více informací o knihách, které nabízíme k prodeji, na www.maticecm.cz.

Brož., 124x189 mm,
224 stran, 229 Kč

Pondělí 22. 10. 2012: 6:05 Octava dies (690. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Youth Alive **6:50** Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova **7:00** Terra Santa News (38. díl): 17. 10. 2012 **7:20** Přijeme si ... **7:35** Post Scriptum s Mons. Janem Baxantem **7:55** Jak potkávat svět **9:15** Pro vita mundi (5. díl): Petr Leviček **10:00** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **10:25** Národní ústav lidové kultury ve Strážnici **10:45** Transport **11:20** NOEkreace (153. díl) **11:30** Vyznání **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Josefovi bratři **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert mladých virtuózů **13:20** Srdce pro Bangladéš **13:45** Octava dies (690. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:15** Ponašimu **14:30** CHKO České středohoří – Milešovka (13. díl) **14:50** Noční univerzita: Kotva naděje – PhLic. Kateřina Lachmanová [P] **15:35** Godzone magazín **16:10** V posteli POD NEBESY V. (9. díl) **17:00** NOEparáda (187. díl) [L] **17:40** Nemusíme, chceme! **18:30** Bible pro nejmenší: Mojžiš [P] **18:35** Sedmihlásky **18:40** Dobrý muž ze Saratova **19:15** Ars Vaticana (20. díl) **19:25** Přijeme si ... **19:40** Mikroregion Východní Slovácko: Vičnov **20:00** Klapka s ... (48. díl): Michalem Mačičkou [P] **21:00** Na koberečku [P] **21:10** Marie byla Židovka [P] **21:45** P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) **22:35** Strom života **23:00** Octava dies (690. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:35** Kulatý stůl: Ze Žďáru do Ria **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 23. 10. 2012: 6:05 Pro vita mundi (6. díl): Jan Bartoš **6:50** Obec Cifer **7:05** Sešli se, aby pomohli... (2012) **9:05** 44 let novičkou **9:30** Budu pomáhat: Rozum a Cit **9:45** Octava dies (690. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:15** Adopce na dálku **10:50** P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (1. část) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Mojžiš **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (26. díl): Dechovka **12:35** Ars Vaticana (20. díl) **12:45** V posteli POD NEBESY V. (9. díl) **13:35** Národní ústav lidové kultury ve Strážnici **14:00** Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova **14:10** Terra Santa News (38. díl): 17. 10. 2012 **14:30** Kulatý stůl: Ze Žďáru do Ria **16:10** Přijeme si ... **16:25** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián Vojtěch Zezulka **16:50** Krůček po krůčku **17:15** Transport **17:55** Noeland (58. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Mojžiš před faraonem [P] **18:35** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody **19:00** Momentka z ostrova krásy: Korsika **19:10** Budu pomáhat: Rozum a Cit **19:20** NOEkreace (153. díl) **19:30** Vyznání **19:40** Zpravodajské Noeviny (432. díl): 23. 10. 2012 **20:00** Misijní magazín (2. díl): Misie na ostrově Srí Lanka **21:00** Večer chval **22:15** Polabský lužní les **22:30** Zpravodajské Noeviny (432. díl): 23. 10. 2012 **22:45** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži **23:05** Ponašimu **23:20** Post Scriptum s Mons. Janem Baxantem **23:40** Přijeme si ... **0:00** Restituční polemika **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 24. 10. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (432. díl): 23. 10. 2012 **6:20** Noční univerzita: Kotva naděje – PhLic. Kateřina Lachmanová **7:00** Na koberečku **7:10** Zambie: Oratoř, naděje pro mladé [P] **7:25** NOEkreace (153. díl) **7:35** Marie byla Židovka **8:05** Pěšák Boží **8:50** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 2. díl **9:35** Misijní magazín (2. díl): Misie na ostrově Srí Lanka **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s ... (48. díl): Michalem Mačičkou **13:05** Dobrý muž ze Saratova **13:40** Post Scriptum

s Mons. Janem Baxantem **14:00** Cvrlikání: Monty **15:05** Mikroregion Východní Slovácko: Vičnov **15:20** Ars Vaticana (20. díl) **15:30** Klub Valdocco **15:40** Zpravodajské Noeviny (432. díl): 23. 10. 2012 **16:00** To pravé srdce Evropy **16:20** NOEparáda (187. díl) **17:00** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **18:00** Octava dies (690. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila [P] **18:40** Sedmihlásky **18:45** Godzone magazín **19:20** Terra Santa News (39. díl): 24. 10. 2012 [P] **19:40** Přijeme si ... [P] **20:00** BET LECHEM – vnitřní domov (20. díl): Marie Chatardová – francouzská velvyslankyně **20:15** P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (2. část) [P] **21:10** NOEkreace (153. díl) **21:20** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **22:05** Sešli se, aby pomohli... (2012) **0:10** Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] **0:40** CHKO České středohoří – Milešovka (13. díl) **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 25. 10. 2012: 6:15 Dobrý muž ze Saratova **6:45** BET LECHEM – vnitřní domov (20. díl): Marie Chatardová – francouzská velvyslankyně **7:00** Ponašimu **7:15** Platinové písničky (26. díl): Dechovka **7:45** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián Vojtěch Zezulka **8:10** Přijeme si ... **8:25** Outdoor Films (8. díl) **9:55** Vyznání **10:10** Kulatý stůl: Ze Žďáru do Ria **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Voda se rozestoupila **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Sešli se, aby pomohli... (2012) **14:10** Klapka s ... (48. díl): Michalem Mačičkou **15:10** Godzone magazín **15:40** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži **16:05** Bol som mimo **17:10** Terra Santa News (39. díl): 24. 10. 2012 **17:30** Ars Vaticana (21. díl) [P] **17:40** Přijeme si ... **18:00** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Desatero přikázání [P] **18:40** Pro vita mundi (6. díl): Jan Bartoš **19:30** Budu pomáhat: Sociálně-terapeutická dílna Jinan [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny (433. díl): 25. 10. 2012 [P] **20:00** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (63. díl) [P] **21:10** Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Brecht, Belgie **21:40** Zpravodajské Noeviny (433. díl): 25. 10. 2012 **22:00** Post Scriptum s P. Kamilem Obrem [P] **22:15** NOEkreace (153. díl) **22:25** Lidé, kteří milují život **22:50** Octava dies (690. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:20** NOEparáda (187. díl) **0:05** Zpravodajské Noeviny (433. díl): 25. 10. 2012 **0:20** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 26. 10. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny (433. díl): 25. 10. 2012 **6:20** NOEparáda (187. díl) **7:00** Na koberečku **7:10** Misijní magazín (2. díl): Misie na ostrově Srí Lanka **8:05** Hudební magazín Mezi pražci **8:40** Mariánské korunovace v dějinách **9:05** P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (2. část) **10:05** NOEkreace (153. díl) **10:15** Klapka s ... (48. díl): Michalem Mačičkou **11:20** CHKO České středohoří – Milešovka (13. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Desatero přikázání **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si ... **12:20** Nemusíme, chceme! **13:10** Ars Vaticana (21. díl) **13:20** BET LECHEM – vnitřní domov (20. díl): Marie Chatardová – francouzská velvyslankyně **13:40** Koncert mladých virtuózů **14:55** Marie byla Židovka **15:25** Dobrý muž ze Saratova **16:00** Zpravodajské Noeviny (433. díl): 25. 10. 2012 **16:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **16:55** Evangelizovat výchovou **17:20** Oklamáný učeník **17:30** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Balaam [P] **18:40** Adopce na dálku

19:15 Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Brecht, Belgie **19:45** Mikroregion Východní Slovácko **20:00** Kulatý stůl: Moravsko-slezská křesťanská akademie [L] **21:45** Na koberečku **22:00** Na La Salettě s Boženou Rajnušovou **22:30** Přijeme si ... **22:45** Pro vita mundi (6. díl): Jan Bartoš **23:30** Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova **23:40** Terra Santa News (39. díl): 24. 10. 2012 **0:05** Bol som mimo **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 27. 10. 2012: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko **6:15** Post Scriptum s P. Kamilem Obrem **6:30** BET LECHEM – vnitřní domov (20. díl): Marie Chatardová – francouzská velvyslankyně **6:45** Bol som mimo **7:45** Sedmihlásky **7:50** Noeland (58. díl) **8:20** Dávní hrdinové: Rozbouřené vody **8:50** NOEparáda (187. díl) **9:30** V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) **10:25** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (6. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI [P] **12:10** Na La Salettě s Boženou Rajnušovou **12:35** Přijeme si ... **12:50** Tajemství mokrého ticha **13:30** Zpravodajské Noeviny (433. díl): 25. 10. 2012 **13:45** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (63. díl) **14:55** NOEkreace (153. díl) **15:05** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián Vojtěch Zezulka **15:30** Platinové písničky (26. díl): Dechovka **16:05** To pravé srdce Evropy **16:20** Mikroregion Východní Slovácko **16:30** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 2. díl **17:15** Vyznání **17:25** Lidé, kteří milují život **17:55** Příroda a Natura 2000 (14. díl): Ptačí oblast Beskydy, EVL Niva Morávky **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Balaam **18:40** Terra Santa News (39. díl): 24. 10. 2012 **19:00** Misijní magazín (2. díl): Misie na ostrově Srí Lanka **20:00** Outdoor Films (6. díl) [P] **21:30** Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij **21:55** Cesta k andělům (59. díl): Roman Joch [P] **22:50** Krůček po krůčku **23:15** Budu pomáhat: Sociálně-terapeutická dílna Jinan **23:25** Noční univerzita: Kotva naděje – PhLic. Kateřina Lachmanová **0:10** Koncert mladých virtuózů **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 28. 10. 2012: 6:15 Ars Vaticana (21. díl) **6:25** Marie byla Židovka **6:55** Polabský lužní les **7:10** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (63. díl) **8:20** Dobrý muž ze Saratova **8:50** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián Vojtěch Zezulka **9:30** Mše svatá z Vatikánu na zakončení biskupské synody [L] **11:30** Kurzy Alfa **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Platinové písničky (27. díl): Dechovka **13:45** Cesta k andělům (59. díl): Roman Joch **14:35** Budu pomáhat: Sociálně-terapeutická dílna Jinan **14:45** P. Daniel Ange – Osobní vzpomínky na Jana Pavla II. (2. část) **15:40** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **16:20** NOEkreace (154. díl) [P] **16:30** Dávní hrdinové: Vysvobození z katakomb [P] **16:55** Sedmihlásky [P] **17:00** Noeland (58. díl) **17:30** Hermie soutěží **17:40** Hraj, skákej, křič, ale hlavně konej dobro **17:45** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (6. díl) **19:15** Lípa **19:25** Octava dies (691. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:00** Brána poutníků: Oratorium Jiřího Pavlice **21:05** Mlčení, modlitba, pokání: Arcibiskup Josef Matocha **22:05** Přijeme si ... [P] **22:20** BET LECHEM – vnitřní domov (20. díl): Marie Chatardová – francouzská velvyslankyně **22:35** Oklamáný učeník **22:45** Ars Vaticana (21. díl) **22:55** Na La Salettě s Boženou Rajnušovou **23:20** Krůček po krůčku **23:45** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Zvu vás a přicházím mezi vás, protože vás potřebuji. Potřebuji apoštoly čistého srdce. Modlím se, a modlete se i vy, aby vás Duch Svatý uschoпил a vedl, aby vás osvětlil a naplnil lidskou pokorou. Modlete se, aby vás naplnil milostí a milosrdenstvím. Teprve potom budete chápat mou bolest kvůli těm, kteří nepoznali Boží lásku. Potom mi budete moci pomáhat. Budete mými nositeli Boží lásky. Budete osvětlovat cestu těm, kterým jsou darovány oči, ale nechtějí vidět. Já si přeji, aby všechny mé děti viděly mého Syna. Přeji si, aby zažily jeho království. Znovu vás zvu a prosím, abyste se modlili za ty, které můj Syn povolal (za kněze). Děkuji vám.“

Medžugorje 2. října 2012

Farnost Tábor-Klokoty a oblátí Panny Marie Neposkvrněné srdečně zvou na 9. z přednášek kurzu **ČEMU VĚŘÍME v sobotu 3. listopadu 2012**. Téma přednášky: **MODLITBA**, přednáší **ThLic. Mgr. Denisa Červenková, Th.D.**

Program: 13.00 až 14.00 hod. – 1. blok přednášky • 20 minut přestávka • 14.20 až 15.20 hod. – 2. blok přednášky • 20 minut přestávka • 15.40 až 16.00 hod. – diskuse. Kurz se koná formou přednášek a následné besedy s přednášejícím **vždy první sobotu v měsíci**, od 13.00 do 16.00 hodin **v exercičním domě Emauzy**. Je určen pro farníky, vikariát a zájemce z široké veřejnosti. Kostru cyklu tvoří základní témata z Katechismu katolické církve.

Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory srdečně ve vaší **VI. ROČNÍK CELOSTÁTNÍHO SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ SENIORŮ**, které se uskuteční ve dnech **25. – 26. 10. 2012 v Hradci Králové**. Setkání se koná pod záštitou královéhradeckého biskupa Mons. JUDr. Ing. Jana Vokála, J.U.D., náměstka hejtmána Královéhradeckého kraje Ing. Vladimíra Derneru a Národního centra pro rodinu. Program nabízí bohoslužbu s biskupem, přednášky odborníků, benefiční koncert nebo interaktivní besedy.

PROGRAM:

Čtvrtek 25. 10.: Nové Adalbertinum (Velké náměstí) – chodba v přízemí: 8.00–9.20 hod. registrace.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie: 8.50–9.20 hod. předprogram MOSES (Módlitba animátorů za SEniory a Službu) inspirovaný starozákonními modlitbami • 9.30 hod. slavnostní bohoslužba – Mons. JUDr. Ing. Jan Vokál, J.U.D. (hlavní celebrant), Mons. František Václav Lobkowicz OPraem. (kazatel).

Nové Adalbertinum – Velký sál: 10.45–11.45 hod. P. Jan Rybář SJ: „Práce se seniory jako výzva pro církev v dnešní době“ • 11.45–12.00 hod. přestávka • 12.00–13.00 hod. Mons. doc. Ing. Mgr. Aleš Opatrný, Th.D.: „Lidová zbožnost včera a dnes“ • 13.00–14.30 hod. oběd, přestávka • 14.30–15.30 hod. PhLic. Kateřina Lachmanová, Th.D.: „Smiření v životě seniorů“ • 15.30–15.45 hod. přestávka • 15.45–16.45 hod. PhDr. Josef Vaško: „Metody aktivace seniorů“ • od 16.45 hod. přestávka, ubytování.

Adalbertinum (třída ČSA) – Velký sál: 19.00 hod. benefiční koncert pro širokou veřejnost – židovský soubor Mišpacha (výtěžek bude věnován Domovu sv. Josefa na podporu pacientů s roztroušenou sklerózou). Dopravní program koncertu: ochutnávka izraelských vín, prezentace zájezdů do Izraele, slosování o ceny.

Pátek 26. 10.: Nové Adalbertinum – Velký sál: 8.30–8.45 hod. registrace • 8.45–9.45 hod. Mons. Michael Slavík, Th.D.: „Umět odejít jako Mojžíš“ • 9.45–10.00 hod. přestávka • 10.00–12.00 hod. tematické besedy (práce ve skupinách): Biblické příběhy a dramatická výchova (PaedDr. Marie Pavlovská, Ph.D.), Bible a biblické postavičky (PhDr. Marie Klačková, doc. Petr Chalupa, Th.D.), Biblické tance (společnosti Lahashem Plzeň) • 12.00–12.45 hod. závěrečná reflexe • 12.45–13.00 hod. zakončení • 13.00 hod. oběd.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 nebo 734 435 368 • e-mail: animatori@bihk.cz • web: www.animatori.cz (online přihláška, aktuality, základní informace,...) • skype: [animatori-CR](https://www.skype.com).

Stále je možnost se přihlásit.

Liturgická čtení

Neděle 21. 10. – 29. neděle v mezidobí
1. čt.: Iz 53,10–11
Ž 33(32),4–5,18–19,20+22
Odp.: 22a (*At spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.*)
2. čt.: Žid 4,14–16
Ev.: Mk 10,35–45
Slovo na den: Můžete pít kalich, který já pijí?

nebo: Den modliteb za misie
1. čt.: Iz 2,1–5
Ž 98(97),1,2–3ab,3cd–4,5–6
Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
2. čt.: Řim 10,9–18
Ev.: Mt 28,16–20
nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/1
Slovo na den: Já jsem s vámi.

Pondělí 22. 10. – ferie
1. čt.: Ef 2,1–10
Ž 100(99),2,3,4,5
Odp.: 3b (*Bůh nás učinil, a my mu náležíme.*)
Ev.: Lk 12,13–21
Slovo na den: Chraňte se před každou chamtivostí.

Úterý 23. 10. – nez. pam. sv. Jana Kapistránského
1. čt.: Ef 2,12–22
Ž 85(84),9ab+10,11–12,13–14
Odp.: 9 (*Hospodin mluví svému lidu o pokoji.*)
Ev.: Lk 12,35–38
Slovo na den: Mějte bedra přepásaná.

Středa 24. 10. – nez. pam. sv. Antonína Marie Klareta
1. čt.: Ef 3,2–12
Iz 12,2–3,4bcd,5–6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
Ev.: Lk 12,39–48
Slovo na den: Přijde v hodinu, kdy se nenadějete.

Čtvrtek 25. 10. – ferie (příp. slavnost Výročí posvěcení kostela)
1. čt.: Ef 3,14–21
Ž 33(32),1–2,4–5,11–12,18–19
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)
Ev.: Lk 12,49–53
Slovo na den: V křesťt mám být ponořen.

Pátek 26. 10. – ferie
1. čt.: Ef 4,1–6
Ž 24(23),1–2,3–4ab,5–6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
Ev.: Lk 12,54–59
Slovo na den: Udělej všechno, aby ses ještě cestou vyrovnal.

Sobota 27. 10. – nez. sobotní pam. Panny Marie
1. čt.: Ef 4,7–16
Ž 122(121),1–2,4–5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
Ev.: Lk 13,1–9
Slovo na den: Přišel hledat ovoce.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. – 27. ŘÍJNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 10.		PO 22. 10.		ÚT 23. 10.		ST 24. 10.		ČT 25. 10.		PÁ 26. 10.		SO 27. 10.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	722	814	831	933	847	950	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	722	814	832	934	1566	1769	1566	1770	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	722	814	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:	SO 20. 10.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	721	814	722	815	840	943	856	960	871	977	887	994	904	1012	722	815
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	722	814	722	814	841	944	1566	1769	1566	1770	888	995	904	1012	723	816
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2013

Cena za jeden výtisk Světla se od 1. 1. 2013 bude odvíjet od výše DPH,
kterou poslanci schválí do konce kalendářního roku 2012.

**Ale ti, kteří si předplatí Světlo do 31. 12. 2012,
budou mít jistou současnou cenu 1 kusu 11 Kč, tj. 572 Kč za celý ročník 2013.**

- Odběratelé, kteří již **odebírají 1-10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenkou uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
- Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2013.

Pokud chcete provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme, abyste je nahlásili nejpozději **do 7. prosince 2012 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
- Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- Ti zájemci, kteří ještě **týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2013 se zasíláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:

Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1
tel./fax: 585 220 626, e-mail: periodika@maticecm.cz

Složenkou vložíme do první zásilky Světla.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **10-19 kusů** – 10% sleva z prodejní ceny
- při odběru **20-49 kusů** – 15% sleva z prodejní ceny
- při odběru **50-99 kusů** – 20% sleva z prodejní ceny
- při odběru **100 a více kusů** – 25% sleva z prodejní ceny

Na jaře a na podzim 2013 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15% slevu z prodejních cen našich titulů** a 10% slevu z prodejních cen vybraných knih z jiných nakladatelství.

www.maticecm.cz

P. P.
982707-0262/2011
772 00 Olomouc 2

TZ D + 1

Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1